

שׁוֹגָנוֹן. כַּמֵּן תְּגִוָּתָה נִילָּס בְּאַבְנָה
יְהִילָּל כֶּל דָּבָר, מֵסָּוָּס כָּוָּס וְיִחְיָה
עַכְיָס. הַלְּגָלָט מָכוֹן וּנְצִירָה
הַקָּרְבָּן עַכְיָל: (ב) אַבְוֹרְתָּה
כִּמְבָד מַלְאִילָל גַּלְמָוּת לְלָבָה גַּתָּה עַמְּדָה
רַעַשׂ וְנִירָק נְגַרְקָן מַמְלָה צְוָרָה פְּרָי
תְּעֻנָּה, לְסִוִּים דְּבָרָה יְהִינָּה קְנָהָס נְמָנוֹת
הַקְּנוֹדָה קְלָמָה מִתְמָמָה קְסָעָה
וּמִפְּתָחָה כָּוָה רַמְּוֹת אַלְסָה מְפָטוּחָה
סִידּוּעָה עַל פִּי הַקְּנָהָה [וְ] שָׁוְרָה יְהִי כָּה
צָן. עַכְיָל: (ג) שְׁלָא דִּישָׁן
דְּלִימָה נִירְוְטָלָמִי מְלָאָן דְּלִימָיָה
כְּבִיסָּס אַמְּלָה דְּלִימָיָה מְלָאָן:

ברתי יכרתו
בצ'ן וקפק מה'כ
ס' יש סום לנגן
מאכל ומימן טויב

א' וכשייאל
בו (א') ברתי
תמרי יתמן
חידך וביתוינז'
ס' מומק דלאט
ג'') וכן גותגין
[ייא'] (ז) וווטגן

תכליתם, ומן מפלין דמוני תקף (א) נון מס כוכמי ריש סינן על קפטום, שסתם עיקל, נגדי טרלט, וו, ניגש גילוט טומולין נדבך, וו, נמו טומולין נדבך, וו, נמו נמם דהינו תלען ברתי סילקא תמרי קרא דרוביא (ב) יאמר יהי רצון (ג) שיירבו זכויותינו יברחו שנאינו (ה) מלכא יוסתליך קרא יקיער גוד דיננו (ו) ויקרא לאפַּתְּנָא הַנִּזְנָה (ז) וו, נוגין (ב) לְהַכֵּן אֶת (ח) מפַּתְּנָה בְּבָבָב (ט) ומוליכיס (ט) מהמתוך עלייט נס מותוק (י) וו, נס חולcis למוניס וו, מומלים נרכס זוייט כלען נוגין (ז) צויל לו, זוייט מהרביה נוגין (ז)

בג' טונלן. ואכֶל דגיט, פלומת לילטונע.
 (הסרא"ד חנוך זוללטס מעוד וכ"ה), בזע"ע:
 א' תפוחה. ויכר
 (מקה"ג) [מקה"ג]: כל מקום נונלען קפפו
 מוכבב נונלען קפפו
 נונלען עט הקפפו,
 להלן האנה נונלע לש דליי מנטש פות
 (ז), ווילאי"ז פטעניל. וט נונאגן
 לנאנבל פורומת סטואיל צלאב:
 וב ואומרין. מסען אטולל מהלה
 כנ' הווער, צעלן לאפסיקין,
 כמו צמאטס פיעון קק"ז מעיר ו'.

מְלָכִי רַיֵּן רַלְכָה
בְּמִצְרָיָם וְבְמִסְרָאָרָה
וְבְמִזְרָחָה מִנְחָה כְּבָשׂ
וְטוֹרָה וְמִדְבָּרָה דְּמִקְמָתָה
וְמִלְחָמָה גְּדוֹלָה
וְמִבְּנָ�תָה וְמִבְּנָ�תָה
וְמִעֲשָׂרָה מִתְּבָנָה
וְגַדְעָה לְהַלְלָה
קָרְבָּן כְּבָשׂ:
אֶלְעָזֶר בָּנָם מִצְרָיָם
וְיוֹנָתָן בָּנָם מִצְרָיָם
קָרְבָּן:
תְּקַפֵּד ה. מִמְרָלוֹן דְּכָרִי
וְגַדְעָה, רַלְכָה בְּנָסָה לְעַזְבָּן
[ג'ן]:
צִוְנָוָם לְרַמְתָּן א'

סימן התקף

סדר קריית התורה בראש השנה. ובו ד' סעיפים:

א' (א) אין אומרים ^(א) **הלו בראש השנה ויום הבכירויות:** ר' נבגין ^(ה') ונווגין ^(ו') מלחין זו זוכה כל נך. וועד, דגס

תקפ"ד א אין אומרים הילך. אך עין קם טהומרים מיטלים בכל יוס וומרמי נסס הכל צויס רוחת הקב"ה כיילך הוומרים חומראים וונדרה לא כיוון טהין הוומרים מוטו דרכ' טירס ריק דרכ' תמן ובתקב"ה שרי, דען מינאג פקטו לתגמור לילין יוס כליפוליס נטלים וומרמי ג"כ הילך. וגס יט הוומרים מיטלים כל יוס וויס וכלן צכלן, וומרמי נסס קי, צ' א' בקבורלה להלן צכלן יוס קרי וזה מתרן ומוגזף, הילך על כהנוך לפליטשיט:

תקפוג סוף סעיף א' יאמר יהו רצון ובכו'. ווחילט נדעת וכומתו כילימן: סוף סעיף ב' (ל'ז'ור ובכו'). ווחילט נדעת וכומתו כמגדע עליינו שגה טויה ומוקה. ועתנו גאנט נונג פלרום חמוטל נדעת כל מהלך ווחילט נדעת כל מהלך ווחילט נדעת כל מהלך (ב) (ב) (ב)

באר חיטוב

תקפוג (א) תקופה. ומונען גוֹלֶן כְּלֵי הַעֲמָן, [עמ' ק"ק, ק"ב, ק"ה] קוֹלֶן צְמָכְלָן כְּמוֹלִיל עֲמָלָם וְקִיטָס]. וַיַּחַנֵּן נְגָדֵל המְנוּעָן דְּצָדָקָה, וַיַּעֲשֵׂן מַעַן מ"ז: (ב) תקופה-דריש. דָרְשָׁיו שְׁנָאָל מְמֻלָּה וְמְהֻרָּה קָרְבָּה, צָלֵל נְכָפָת עַיִן מ"ה [ז' ב' ק"ב]. וכְּנִיעֵר כְּמָמָן סְגָדָוָה צְבוּם עַיְקָב מַלְכָּה קָרְבָּה קָרְבָּה עַל הַפְּסָפוֹת וְאֶל דְּלָכָד בָּכָר, ק"ט. וְאַתְּמָכוֹן פְּצָוָה עַיְקָב מַלְכָּה קָרְבָּה קָרְבָּה כְּמָבָבָה דְּבָבָבָה וְזָהָבָה עַל כְּלָוָן כְּלָוָן מְמֻוָּתָה סְדָדָה וְמְהֻרָּה יְמָה, ע"ט. שְׁמָן... לְכָלָל קָבֵל מוֹקָעָן אֶל גְּדוּשָׁה גְּדוּשָׁה כְּמָזָה זָהָב מְלָמָד מְלָמָד נְגָדֵל, גְּדוּשָׁה גְּדוּשָׁה כְּמָזָה זָהָב דְּגָנָס דְּגָנָס.] נְמָקָם נְגָדֵל, גְּדוּשָׁה גְּדוּשָׁה כְּמָזָה זָהָב דְּגָנָס דְּגָנָס.] פְּלִוּתָה לְלִבְנָה כְּנִיגָּרָה, וְלִין נְכָבָבָה כְּנִוּמָה, גְּדוּשָׁה גְּדוּשָׁה: (א) בְּבָשָׁל וְלִין לְקָפֵן כְּכָבֵבָה כְּנִוּמָה, גְּדוּשָׁה גְּדוּשָׁה, מְנֻעָם הַלְּמָלוֹן, [עמ' ק"ק, ק"ב, ק"ה] (ב) בְּזִיהָה. לְפִי עַמְּסָה, אֶת, גְּדוּשָׁה וְקִינָעָה צְקוּיָה לוֹסָה. מְקָרָבָה... וְע"ט: (ג) הַנְּהָרָה. שְׁטָח זוֹ דִים. וְצַמְבָּסִים כְּמָבָבָה, נְכָר זוֹ מְבָבָה, וְעַוְתָה קָרְבָּה.] מְחוֹן מְלָעָה. וְלִין בְּזִים-לְמָהָן תְּהִלָּה מְמֻנָּה קְרוּד אֲקִיעָת מְמֻסָּה מְנוּמָה פְּלִוּתָה בְּבָשָׁל מְהֻרָּה מְמֻנָּה תְּהִלָּה.] (ב) תקופה-דריש. עַיִן בָּאָר הַיְּטָבָה. עַיִן שָׁמֶן בְּשַׁבּוֹת יְעַקְבָּה שְׁחָמָן עַט שְׁלָא דָעַוְתָּן המְזָזִיא לְכָרְבָּה דְּבָשׁ וְהַפּוֹה לְכָרְבָּה, וְטַעוֹת הָזָה, לְפִי שְׁבַתְּפָה יְשִׁיל פְּלָגָה-אָיוֹת עַיִיר וְלֹךְ מְחַבְּרוֹת עַם המְזִיא דָאָ פְּטוֹר מְבַדְּכָת הַתְּפָהָה, עַשְׁוָה. וְאָנוּ אַנְגָּזָן כָּךְ, קָרְבָּה כָּל אַחֲרֵבָה עַמְּיָה עַמְּיָה, וְמְחַמָּת סְפָק בְּרָכָת הַפְּהָות מְכַבְּרָה אַצְלָינוּ שְׁהַפּוֹה עַיִר, שְׁהַבָּשָׁה אַיְוֹ רַק טָוח עַל פְּנֵי וְסִיכָה בְּעַלְמָא דְּמָשָׁוֹר עַבְדִּי לְהָ, וְאַנְיָן לְךָ טָפל יְוָה מְזָה: (א) הַנְּגָדָה. עַיִן בָּאָר אַיְתָבָה עַיִקְבָּה חַל ק' סִמְן מ"ב כְּתָב אַפְּיָלוֹן חַל בְּשַׁבָּתָה, וּמְבַיאָה רְאֵיהֶ מְהֻמָּהוּלִי הַלְּכָה וְאֶת הַשְּׁהָמָה עַד יְמָרָד, דָלָא קְצִיזָה לְהַלְלָה] סְמָכָה דְּאָל יְמָרָד בְּשַׁבָּתָה כְּתָב בְּשַׁמְּה הַמְּרִיחָה וְבְּזָהָה דְּאָל יְמָרָד בְּשַׁבָּתָה, קְבָרְבִּי יוֹסֵף [ז' אָחָז] תְּבָבָה בְּשַׁמְּה הַמְּרִיחָה וְבְּזָהָה דְּאָל יְמָרָד אָנוֹשָׁל עַל עַשְׂהָה סְדָרָה הַזָּה בְּזָהָה אָנוֹשָׁה. שְׁעַד, אָבְּמַחְזִיק בְּרָכָה זָהָה:] קְתָב שְׁהָרָב הַמְּקַבֵּל מְהֻרָּה יוֹסֵף יְגַדְּגָא לְאַיִה וְחַשְׁשָׁה אַמְּרוֹר אָבְּשָׁבָת, הוּא כְּבָבָה שְׁבָות עַיִקְבָּה, וּכְן אַנְגָּזָן הַגָּזָן אַחֲרֵי:

שיעור תשובה

תתקפה ג' זו והנ'ג א' ב' צ' ותתקפה מותק בריש. ולא אבל התהפו בא כביה, שואל באלת הפטורה מה מזיא' (אודהה

אגחות והאריות

תקפוג א) חוקן ממהלכות
פלולוג מקמ"ה, וכן כנראה
פלי מגדיס, נוטש סדר ויל
טפרים:

השפט (א) החלטת ותומכיה במלצת כל אחד מכם כמי שטען לטענה זו. (ב) שיפוטם על טענה זו.

שניהם נסקרו בדרכם של מומחים במדעי הרוח. מומחה פסיכולוגי אמר כי לא ניתן למסור מושג אחד כמשמעותו מושג אחר. מומחה פיזי אמר כי לא ניתן למסור מושג אחד כמשמעותו מושג אחר.

1158 / 1970-1971 - 1972-1973 / 1159

15. מרכז עגל מכך הוא גורם

התקבָּן (בגראַד ריש' האַפְּטָה) עיִן מה שבחרתי ריש' כיטין תקְבָּאַגְּזָן, בעיִן כל'וֹ. עיִן עין קעַל שכחן ששלְׁבָּה, אַבְּאַשְׁנָה, דגִּים לְלֵב באַשְׁנָה, וְאַסְׁתָּה אַהֲרָה קָסְטָן לאָזָן: (שם ס' פְּסִיךְ) אַדְּשָׁה צְפָה מְשֻׁמָּטָה בְּמַהְרִירָה, וְאַזְּבָּנָה, כְּזָבָּן, כְּמַהְרִירָה, וְרוֹדָה מְשֻׁמָּטָה. אַינְוֹ מְגַנְּבָן, אַנְדָּשָׁר, אַגְּלָלָם פְּשָׂרִיאָר, וְרַלְּבָּדָן אַלְגָּרְבָּר, וְרַלְּבָּדָן לְפֶבֶרְבָּר, עיִן עיִן קְסִימָן קְסִימָן: (שם ס' פְּסִיךְ) קְסִימָן קְסִימָן (וכְּבָרָן) נְסִיכָּמָן קְסִימָן בְּ, בְּ שֵׁם הַגָּהָה תְּבִיעָצָן (שם ס' פְּסִיךְ) גְּבִי פְּשָׂרִיאָר אַלְגָּרְבָּר, תְּחִזְׁמָן, שְׁעִזְׁלָן, וְאַהֲרָה, שְׁעִזְׁלָן, וְרַלְּבָּדָן אַכְּן דְּסִכְרָה לְיהִי לְתָהָרָה וְלְבָרָאָה לְהַזְּחִיאָה המלְמִילָה וְלְבָרָאָה כְּלָמִידָה, העז, אָךְ עַל גַּב הַדְּחָופָה שְׁבָּמְלִילָה אַהֲרָה הַמְּדֻבָּר כְּדוּרָה פְּשָׂרִיאָר, אַמְּרוֹן רְהַבָּשָׁה טְלָל אַנְיָעָץ אַן רְאָה, דְּרוֹין שְׁרִיבָה לְאַכְּלָה הדְּשָׁס לְרֹומֶן עַל חַמְקָרָה יְשָׁה לְמַר שְׁהָבָשָׁעָיר, וְמַלְּלָה מְקוֹסָה גַּלְּגָלִיקָן. וְמַלְּלָה מְקוֹסָה גַּלְּגָלִיקָן.

זכרת שפתה

2

[ב] בהריגון. רשיי נהורות שם ריה קרא: הכרתתו שם ד' ריבנין, אברדרהום (עמדות וטונות): [ג] שריבר. כבירוש ותונין שויית האמצע המזרחי מטופאפריה סיכון בין ואוכלון. סטוקן ארכיל שטמיות שתו ממלקטין בו, ע"ש. [ד] ארכיל שטמיות שתו ממלקטין בו, ע"ש. כתוב חתונתו בימי קדם בשילוב שהנה דרי וגסון בקיקלאן, ובזנברג עליל וסינט. לעיל (סיק': [ג]) בון, בנדור לעיל (ס' [ג]): [יא] ו[ז]. [ה] והוילאי אול הנדר, לדרכו את קיסריה, כהו מהנה בעקב שלישיה, ירושלים, אלא כיוון שלא דרשו לשלוחם בראש צבאותיו לאול הנדר, על שם שענה כי עקיבא, תענית כ"ה [ז].

השכל

(א) כרתוי. עיין ט"ז. עיין ב"ח ("עמד שלב"). ועיין פרישת נורושה ר' יהונתן טימנא לילתה, לא ניחוש, מושם היכי שי' נורושה ר' יהונתן יאמר יכרתו שונאיו, ייל' ענות נבראים מקטרגנים: (ב) נאכלה תפוחה. עיין ט"ז. הביאו ג'יכ' בדרמי משה נאות ג'. ועיין ט' נאות א' ו' ב'. ומה שבחרוב בהג' נהבה זוכית כרמון, עיין פרישת נאות ג'. בכל השנה כן, כפלח הרמן וקתק' שיש השירים ד. ג. (ג) נאכלה ג'ים חוו, ואנו מוחללים שהא כל שנה, יע"ש, ויל' דארך פושען ישאל מלאים מצוח כרומן, עיין יירובין ט' א', ואנו מבקשין מהרבה, שהיא ר' ובז מוצוח על כל פנים: (ד) שלא לויישן, עיין ט"ז. (ה) שלא לויישן, עיין ט"ז. (ו) ערד עפפ'יל^ט שמקרויו, וביריה שהחניינו, ולא פרוי העדרוינו, אבל דורה דברים הבאים מחמת הסודאינו. בדרמי משה נאות ג'. (ז) מהרייל^ט [פעש] לילך בראש השעה אל הנגר ואוגרים תשופת תונתונגינו והכברש גוונתוינו נמכה י. ט. ודר לעקיירה של יצחן, יע"ש. (ח) האותnic בכתה מקומות כshall יום וואשון בשבת הולכין ביטים שני, נאי'ש. שהנחר חרוץ לעיר ומושם הרצאה שנושאים ספרים וכדרומה הולכין ביטים שני. ועיין סימן תקצ"ז ט"ז ומ"ס ק"ב [פעש] ובבלבוש שם, וא"ה השם בכורא עוד:

(א) אין אומרים הילך עין ט"ז. וזאת סימן תקף"א [סעיף]
ד' [נס'ק ח] ובמ"א ריש סימן תקצ"ז, י"ש:

הגדות רענ"א

הגהות רעכ"א

תקפ"ד א (בגיא סק א) הקורוא הלו'. שבת קי"ה (מכת"י):

בשנאה שונא השגהה גו', ובางודה ר' אש השגה סימן כב הקשה על פירושו, הכיאו בו הענו כל מוכח בהגיה ויש נוגהין וכו'. וכן כתוב במדרכיו ריש יומא בשם הגאון מה הלטביה ר' רוז' שהאה השגה באהה עליינו מוקה משביה, וכן כתוב בחכמה ח' בבבונה שם פרוש רשי' (שם הכל ממשום דודלי מהר' : [ח] פלאך, ר' הא' ה' צדר' א. אבדורם (עמ"ד יט' : [ג] האג' ווש נוגהין, כפירוש רשי' שם [ט] טפוחן לחיך לה' שיר השיטין ב', וכן כמוה שבחובן (בראשית כ), כריה שדה, וכתנטה ר' רוז' : [ט] ואורובין כב', אבדורם (עמ"ד יט' : [ט] כשתות שיאו ר' רוזן, וכתנטה ר' רוז' : [ט] ואורובין כב').

הענין (ובאראי ליקוט שמעוני ש' סוף סימן צ'ט', וכן מארח שאן דרכ' מורה בגנול כי' וכא אברחים בעין, והו שבחובן (מכת"ה, ז) אשר שבעת כי' ב'

תקפ"ד ב (א) (בגיא אן, (נאש השגה) לב' ב':

מחציצי
בשיטות של שינגי רע. הר דתלויUPI עניין לשון המקומות והמדינה: יאל' דגיט
בוגר עליון בה שבחתבי ריש טיפן (תקצ"ב) (תקצ"נ). דרש"ל לעי' מנהגו
שבוגר לא אל בראש השנה דגיט: (פרק א') תפוח כור, שהhaftochah עיקר. וופטר
מההftochah לא בוגר אלא כל בוגר ר' ריב"כ (עמ' א') דוחייר פוטר התפל. דוגמא דיבוגר
בוגר לא יאומרים טב המרו מברכת פרי האדמה, ואע"ז שטוב ס"ק ח' ברכות שמברכיהם
לא נכלplex פוטר המרו מברכת פרי האדמה, אלא על ברך כיין שתובל המרו, והו
ההשתתאיין, ברכות בוואין ונפטר ההורחות התפל ברכות גנטער ממררו, והו
ההשתתאיין המרו עיקר יקר ונפטר ההורחות התפל ברכות גנטער המצויז. דפרושת
ברך שטובלים הוא עיקר נגד החובש, והוא נפטר הדרש ברכות המוציא. ומה
המוציא א"א עיקר נגד התפתחן, חרבו הפקוסים תעטם והו דרבבים האחים תח
הנפטרים, ברכך מהמת השועוד דציריך לבריך עלי, וכן שכחbor סטמן קע"ז.
ההשווים ברכך (ז' ואומרים כ"ה, כמו שבתוב טמן קפ"ז, דאיין להפטיק עלי)
ההשווים לאקלית המוציא: דלא והшиб הפסק. בין דחווי לאזורי אכילה
ברוז'

(ט) ביאר דה איכר ריש סיטון תקצ"ב. ב' ל' מקמ"ר, וכמתן קאלאט"ל בענין פטיניס עלי כל יכל: (ט') שם פק"א (מהורי"ל) דברי משה אוזכר בפערת ב שאותו בגמורותרייה. ניב, ולפענ"ד הטעם דמותו חז"ל ושיד רשותה כוונה טהורה ואותן אל גות איזו עספה. סי. מה מהשוו ישראל אתנו, אף ישראלי אף על פי שהחגיגל במקומן בטונפו אין חוכו נמאס, אך

לה נג'ר מאנט;
וְזֶה כוֹל יִקְרָא
רוּמִים וְכָלָמִים
אֲכֻול תְּפָוחָה.
לְפָנָם שְׁמָעָה
הַלְּבָשָׂה כְּלָלָה
סְגָדָס כְּמָנוֹן
מִמְּסָקָנָה.
סְדָה מְפֻמָּן
זָהָב וְיִהְרָא
שְׁלָא לִישָׁן.
מְלֵין לְלִמְנִין
ץְמָוִיסָה:
אַיִן אַמְּדָרִים
הַלְּבָשָׂה סְפָרִי
מִיס וְלִירִיךְ יְמָמָה
צָן. וְתַּנְעַג צְלָמוֹן
וִיס צְדִינָה מְלָנָה
לְבָשָׂר מְלָמִים
מְכָסָה נְכוֹם:

מ"ס זונוגין נלמג
מל, מנטו טעט
חוות זין. ח'נץ נט'
ספינן מאכ', עיין ציון
ו' ישת לולך צויז
א' האכינוי עניין לאט
ה' המלתק עט' זין
ג' יטן דמי:
ד' חוממאליס חוממו:
ז' יוס נאכיפוליס מל
ס' קלוי זה מנגנון
מ"ס עליינו צאנט פונט

ב), מ"ז טהרכנן מהו
א' נדנש, ועין מי'
ח' הווגה, צלון נספסת
ח' מפצלן חס ייון
ו' מילך ז' קמץ כ'
ט' האממו היה, ע"ט
ו' תני למשמע מהו
ד' דית להלן דגש כה
ח' מילן: (ר') (בבש
א' איזון, מ"ל ס' ק' ב'
ב' הילמיין, נ"ה ס' ס' ג'
ו' צהלה, ומונז ח' ג' ג'
ט' האממו והווער וכטוק
ו' ז' חמץ חמץ מנטו
ע' עין מוסיפות ענונו

ב' [ב':]
ענידת', ועיין ז' הלפ"ג
וממדוזותם מה' מתק'...
לע' [כ]: (דבשך א"י י"ט)
בר רמי רומי רומי כ'...

שיקרמו לפניך וצימטו ותיקלו גור דיןינו יקי לרן מלפניך יי' ל' ו' ל' צומתו
ווע' צומתו צימטרו וצימטו וכן כולם (א): ובכתב עוד ציט
מגילה לימינו וומרלים עליו ירביה וויתר ברוחינו דבשיטו ציט

סימני תקופת

א) סדר תפלת שחירות ומפני מה אין אומרים הלו:

א שחרית משכימין לבית הכנסת ומסדרין
הברכות וקורין הזרירות כדרך שאומרים בשכת.
ויש מקומות שמוסיפים מזמורים מענינים של יום
בגון מלפניך משפטך יצא (קהלים ז) והרגינו
לאלהים עוזנו (קהלים פא). וקורין קראות שמע
בברכותיה ומתחפלין כדרך שהתחפלו ערבית.
ומחויר שליח צבור התפללה בכוונה ובונח מלא
וכ נמי מתקין כדי שמהם פנס
טמלה עלינו ממקוב וקמנתנו וכן מזוו
קופר [ע] עוזלו כללו מטמנים וטמו
ממתיקס (ב):

תקפֶד פרטיו רומי דיניס המודשיט
המבוארים בה הטיין

(א) טעם למה נהגו לומר אבינו מלכנו:
ונן בני אדם החבוישים אין מרבבשו:

۲

ב ומוחזיר ש"ה אזכור וכו'. מ"מ על ג"כ דל'ו לה' זו גס נכל רק' ימום הקנס כל'על נסמיין קל'ג (קנו) מכל מקום כיוון שאל' ימום הקנס כל'על נסמיין קל'ג ויום הקב"ה ויום הקב"ה נסמיין קל'ג נסמיין קל'ג מילן גמלילן (ר' נב.) דטומפלת לר' הקב"ה ויום הקב"ה נסמיין קל'ג נסמיין קל'ג (אט.) לפיין סוקול על קדשנות נסמיין קל'ג לזרע גרעין סקינה נתקפנן דכוונת וכונמת וכו' ושה' סכתמ

נפש (חיה ליט ט ב) עכ"ל וכן הוא במנגיגים (מהרא"א טירנא ר"ה עמ' ק) אלא שהו סוף שראוין דגים חיים ואפשר שהוא לסימן שלא תשלוט בנו עין הרע ונפירה ונורבה כוגנים: **ל** בירושלמי ראש השנה ט אתה האי מאן דרמיך בידיש שתא דמיך מליה ולען נזהרים שלא לישן בראש השנה: **(ג)** כתוב במהרייל (אל"ר ר' סי ו-ז עמ' רענ) שצורך לבוך חלהה בורא פרי הארץ דהוי כדברים הכאים חוץ הסעודה שלא מלחמת הסעודה ומה שלוקחין תפוח כדי לומזו על שדה תפוחים היוציא הנרמו במקרא (כראשית לו כב) ראה ריח בני כריית שדרה (חנויות לט) עכ"ל מהרייל^ל.

פרק י'

טבוני חידוש. כמו המלדי"ע סוף דף מ"ה (ז) טעם זה מפסיק לדמיון דוקן מפומ וית ליתן טעם לדומו לפדרה מפומיט: ב' מטמנים ותמו ממתקיס: ראש רבש. כתם נציגותם ה"טיר" כטולין קרלה-דאנ-חי-ווקן-למג-מוני-נדס פאנצ"ז זלמן גראיל מי וק"ע:

הדושי תגחות

7) **הוא צנוממי ט' (ט' ונקלה גס קן על אס עולין ז'** (עיין בבל נסכך י"ג) ח' :

לעומת מנגנון של רשות פיקט נמיינקט צוותם שפיטרן דבוי וויליאם ג'ון טרומן ידעו שטוהה הממלכת סמיינן וכן לפקודן בפינלנד מוקד"ם ובסביבתו מוקד"ם א:

פא, ד). וPermīk ליה ויאכְלָהו מחרב חטה ומוצר דבש אשביעך (שם י), ובתיב גבי אלחיהם נצב בעדת אל בקרב אלחיהם ישפטו (שם פב, א). כל זה מורה על ר' ה' יום המשפט. וכן בספר עזרא כתיב' בחදש השבעי אבל משמנים ושתו ממתקים ושלהוו מנות לאין נכוון לו כי קדוש היום לאדונינו. ואמר מהרי' סג' לאין טעם אחד המבואר לעלי' מספיק לבדו דעתין מ"ט למובל תפוח הא איכא כמה מינין מתוקים תפוי. ויש לנו טעם דרומו לשבה של תפוחים הידוע למקובליהם ויאמר ראה רוח בני כיריך שדה יונ' (בראשית כו, כ').

[ח] דרש מהרי' סג' מצוה לאכול בליל ר' ה' ראש של איל זכר לעקידה, ולמען שנהייה לראש ולא לונב². והוא נהג לאכול בשער הראש עם דבש.³ ונוהגיין לאכול כרתי שקורין לאו' ר'. ומהרי' סג' נהג לאכול קישואין כי הוא מקרר ומונע מהרגל דבר', והיה מברך עליו שהחינו ולא בא' פ' האדמה' דבר' הבא תוך הסעודה הווא.

ט [ט] אמר מהרי' סג' מה שנוהgin לילך⁴ בר' ה' אחר סעודה אצל ימים ונחרות דאית בית חייל' יונ'תו. גם אם יודמן לו גוי אצל הנחר אל יקח ממנו לחם

שינויי נוכחות

כלרמי (2. 6. שבט); ונעני — ונעני — צוד נכט למלו לו נכט... (1. 3.). ה. טפי' נזול עליו צנא טופס ומתקך⁵ (5. ש.). ו. פירוש (פא). ג. קרמו נקלל (ק. כח); מלט למיל ימוק... (1. 1); ומפלט נקפל קלנס ומלת מקלל (פא). ה. החוספה; מולא ג' כל קוד סלא מפוט (2. 2).

[ח] א. ברוב כתבי: ולמר ג' כ' ; ועוד רמו (9. ש.)... וכן נמ' מ' (2. 2). ב. מעט (2. 6. מ' ש.)... ונתנו נלכט (2. 6.). ג. נמלר — נתנו — יכלמו שומני⁶ (אורה). ד. מיטוס (ק. כח); עטירש (שבט). ה. הוספה: דלכלס עס ספם, וווען פטולכלו נלט פט ייכר כ' פ' קולדמא (6. פא). מנגג לאטליך נטפליט דרא' עד מל' טיס', וווען מולגן וטומן ולט ירכו נאלכלס גט נלט גט נדי קלוט לר' (2. 2). מנגג פיזולין מיטט סכימט — גלול ר' (ט) — חומר כל לדס למיטו מיכט ומתחס נקס טוטט⁸ (1. 1).

[ט] א. נטיל (ק. כח). ב. קס נוועתינו לאטמקע נמלוט יס (1. טטומט). — ע' ק' מקלה (מח' ז. ט) מיטליך נמלוט יס כל פטומטיג' — צאנ' יונטו ולט יעטן על נט נעלם — (1. 2. פא). ועוד טעס לממר

9. נהמיה ח, ב ו'צ. אצל הראשונים היה עוזר נחמה ספר אחד על שם עוזר, ע' רשי' שבאותו זמן, א. ד'ה ואummerה.
 4. בטושו'ע שם סעיף א.
 5. כ' ב' בשם רבינו בשכונה'ג שם אותן ב. ובאי' שם ס' ק' ג' הביא דברי רבינו, אלא שכמקרים קישואין בתחום ערד — עפפלי' ומשם העתק בהගות ר' ע"א בס' רכה ע"ש.
 6. הובא בדפוסים בסוף הל' מוסף דר' סי' יא.
 7. מקורו בראה ע'יפ' מש'כ האגודה בסוף ר'ה, ראה בטושו'ע ריש תקצז.
 8. ראה לעיל סי' ד העירה 3. (ע'יפ' מקצת מכתה'ג' משמע וגט בבורק יש לברך כן).
- [ט] 1. שם איטה חטאתם.
2. יליקוט בראשית פר' וירא צט וראה גם בתנומא שם אותן כב.

9. נהמיה ח, ב ו'צ. אצל הראשונים היה עוזר נחמה ספר אחד על שם עוזר, ע' רשי' שבאותו זמן, א. ד'ה ואummerה.

10. ראה לעיל העירה 1.

11. הובא בשם רבינו בדר' מ' סי' תקפג בסופו, ובתי' שט' ס' ק' ב.

[ח] 1. סי' תקפג ומקורו בתשובות הקדמוני שבראבי'ה ריש סי' תקמאן.

2. ראה במג'א שם ס' ק' ג' דכתוב לטעת זה אם אין לו ראש בכש יאכל ראש אחר.

3. כ'כ הבה'ח שם בשם רבינו. וצווין מקור מהר'ם בתשכ'ג. אכן שם בט' קיח לא נמצא כאן רק שהמהר'ם אכל ראש של איל. אבל בכללו סי' סדר

משמעותו אכלו בדבש. (אכן גם מקור חיים שם צוין

הלכות ראש

[יא] תשרירא ר דומי בגה'ז דל בבה'כג' דכתיה ושני הימים נ בעוהה. ותעוזב נופלת בתשריר [יב] בשחרות בירך עליון דמ' היה מברך שיש רוגלים פאכול [יג] אמר מה אסורים להבש והקשה מז דביו"ט של מהבעה שחר באוטו יומם, א

[יא] א. חרוז: נפי ג' גדרלה ג' ג', יוס כפו וכמה עניליס יט צו נ ידע רקען נפם ללקט נפלליים, וקימנק' צ'ג' ג' לעולס (ו). ולמקראי [יב] א. לומל יכלת על לא ומלר זל': כי שבט); חוספה; ומ"ז נמתקיום (שכט. גני ד... מעילס (2.6. ד. קידוש הרום. [יג] א. לודין לפדי

[יא] 1. ראה טור (1. 2. וכן נמצאו נימול שבת. והובא בסתמי 3. כ"ב בהגחות ה והובא בא"ר בס"ח א הנגה א.

שבער אברהם אבינו בנهر עד צוארו, ואמר הושיעת ה' כי באו מים עד נפש. והוא השטן שנעשה כמו נהר ליעכבות אותו מן העקדה. ומהר"י סג"ל נהג ג"כ' להלוך אצל הנחרות⁵. ואמר כשהולכין אל הנחרות ביום טוב אל יוליכו עליהם שם מזון⁶ כדי לזרוק אל הדגים שבנהרות להראות⁷ להם לשם בחן דאית בית חיילו יו"ט, גם אם יודמן לו גוי אצל הנهر אל יכח ממנה לחט להשליך אל הדגים משום דמקצתם הם לישראל משום דמחומרין צידיה, ואין מאכליין ביוט אלא לדבר הרاوي לו. א"ב הגושא מזון עמו תרתי רישوتא עביד דגושא חזון לערוב ומאלך את המזקה⁸. וב"ש כשהולך ר"ה בשבת⁹ דאיין¹⁰ להעתות וכבר כתוב ג"כ לעליך¹⁰.

[י] ר"ה שהל' ח'ז והובא דורון לישראל ביום ה' והוא חש מוחבר או צידה וכן ביצה הנולדת בראשון, אמר מהר"י סג"ל אותו דורון אסור עד מוצאי שבת¹¹, דר"ה ביום א אריכתא דמייב. ודוקא לchromera عبدין יומא אריכתא ולא לקלא, שלא יאמר הויל ודן קדושה אחת אעסוק היום לוצרך מהר' דאווי הי מיקל, אך יהא דבר יומם ביוומו כשאר ימים טובים דגלוות chromera.

שינויי נוסחים

מלויי¹² (2.6. פ.א.). ג. נעלמו חלק סעודת ר"ק — סמיט³ (פ.2. פ.א. ש.כט), וכן נג מס"ק כדפי' לעיל⁴ (ו). ד. סמיס (ו. י). וסmiss (2.6. ה. לרלומס (ג. ביהם)... לילס ולסמו נפי ממו נכלום (2.6. ו. נרמי, מלה ומולל מפוז נעלין — נס' נוון. — ומף לסת... (2.6. פ.א.). ז. ול' ממקייל יעטה נס'. — ומנה צלימה קיה⁷ טלון ממקליין צו"ט ורק לדבך לית' מ"ס מטוס מוקה — (2.6. פ.א. ש.כט). ח. להליכת מלומה, ווגמת זה כל יו"ט כל גלומות (2).

[י] א. נכלי ציעטו (1.1). ב. החספה: ולט דמי ליו"ט כל גלומות [לצון פקח נטעום וטולות] חמל' ס"ז מה טענו נרלצון מוחר צען, עין נקמץ² צאל' יו"ט (2.6. ש.כט. פ.א.). דשטי קדשות פון, נלך מפלוט לעל' דידי יו"ט (1.). ג. החספה: כנון טלן יטמל נרלצון לצלג נס נזיך נפי מו' מעיטום טויס נלוך מלול וכל כס' ג' נס' עטש³ (2.6. פ.א.).

9. מכאן דרך השבות יעקב בתשובותיו ח'ג סי' מב דרכ' שבת הולcin לתשליך. דבריו הובאו בשעה"ת ס"ו"ס תקפג.
10. בהל' יו"ט סי' ל' וש"ג. הדרין הובא בשם רבינו משה בשיינויי נוסחים.
11. הדין הובא בשם רבינו הולcin בהגחות המנהיגים הל' ר'ה אותן כל. וכ"כ הדר"מ סי' תקפג וברב"מ"א סעיף ב. וכמורוני שוביינו הוא המקור הראשון למנהג ה"תשליך".
12. כנראה מקורה מדברי המה"ר"ש בס"ק, וראה שם בהערות (אך שם לא אייר לעניין תשליך).
13. ראה ביצה כב, ב' וש"ג.
14. כ"ב בשם רבינו הולcin האליהו זוטא סי' תקוץ ס"ק ב. ובמקור חיים בס"י תקפג כתוב שאם נוטלים בכוננה יש אישור לנוף ביוט.

על יְדֵךְ יִנּוֹדָע שְׁמֵי בַּעֲזָרְמֵי וְ
וּבְרִגְנִי עַטְקָב בְּצָרוֹתָה, וְעַכְשָׂו בְּ
מַיִּם ?קִים מַאֲמָרָה. עַל מַיִּי ?תִּתְחַנֵּן
שָׁעַל יְדֵךְ יִתְחַדֵּשׁ שְׁמֵי בְּעַזְלָם.
לְרִיבֶשׁ הַנְּקָרָר וְעַמְדוֹ בְּנִבְשָׁה. מַ
יְגַנְבָּר וְגַנוֹּר (איוב ד יב), בְּךָ שְׁמַעַת
לְלֻזְלָה. אָמָר לוֹ, בְּךָ עַנְשָׂו שָׁלָ
מִיד, וַיָּרָא אֶת-הַמָּקוֹם מַרְחוֹי
לְלַעֲשׂוֹתָו מַקְדֵּשׁ, אָמָר אֵין ذֶ
וּמְעָלָה וּמִינָה וּגְרָאָה לְפָלָה. מִי
הַהְעָמָק שִׁיחַתְקַצְזָרְקָרִים לְמַיִּ
גְּקָרָא מַר הַמְוֹרִיתָה, שְׁמִירָא תָּוֹ
בְּבָג וַיָּרָא אֶת-הַמָּקוֹם מַרְחוֹי
רוֹאָה. אָמָר לוֹ, אַנְיִ רְוָאָה כָּרָ
רוֹאַיִן אַפְּסָם בְּלוּם. אָמָר לוֹ, אֵי
לְכָם פָּה עַמְ-הַתְּמָוָר, הַוְאֵיל וְ
עַס הַדּוֹמָה לְחַטָּמוֹר, שְׁבוֹ לְכָם וְ
גַּלְכָּה עַד-פָּה. מַהוּ עַד-פָּה. גַּן
בְּרוֹרָה-הֹוא, פָּה יְהִי וּדְרָה. וְגַּ
שְׁגַגְתָּם בְּשָׁלוּם. נַיְקָה בְּיַדְזָ אֶת
מַתְבָּרָה אֶת מַאֲכָלֵין לְתוֹךְ פִּי
אֲכָבֵיו וְיִאמְרֵ אֲבִי וְיִאמְרֵ הַבְּנֵי

ומבוֹל גַּמְוִיכָיו כְּמָה שַׁוְּכָנִים (גַּמְוִיכָה כֵּי
כֵּי הַגְּנוּ מְזֻוקָּק וְהַגְּנוּ מְזֻקָּמָה בְּלֹא נְסָחוֹ
וּוּמְקָמָה כֵּי טְוַעַנָּה, וְגַם וְיָוָה מְזֻוקָּק מֶה בְּלֹא
וּוְרַקְתָּה צָבָה נְכָלָה עַל גַּוּ שְׁלֹן הַגְּכוּבָה סְכָכָוּ כְּ
שְׁלָמָה הַגְּנוּ לְפִי שְׁגָנָה קְהֻמָּה פְּלַנְגָנָה שְׁלָמָה
מְהֻמָּה סְלָמָה אֲסָ"ה, וְהַגְּנוּ מְזֻקָּמָה כְּשֶׁבְּכָבָ"ג
חוּן וְהַצּוֹצָה בְּלֹא הַמְּלָאָה, וְהַחַטָּאת כְּשֶׁבְּכָבָ"ג
בְּהַסְּדָה טְעַנָּה מְלָאָה כְּהַלְוָה-קְדוּשָׁה וְחַמְוֹזָה
רוֹאָה כֵּי, וְהַגְּנוּ מְמָה קְרוּבָה תְּחִמָּה תְּוִילָה
לְיִסְתָּחַווֹס נְכָלָה עַכְלָנָה כְּלֹא גַּוּ וְרַחַק (וְסָ)
וְנוֹכְחָה אֲשֶׁר-נוֹכְחָה, וְאֵלֶּא שְׁגָרָה גַּם גַּם כְּבָנָה זָ
טָל וְעַמָּו וּוּמְקָמָה כְּמוֹזָבָה מְלָאָה דְּגַנְוָתָה לוּמָה
מְלָגָג מְכוֹרָה, הַגְּנוּ מְגַנְּזָה דְּגַנְוָתָה וְכָךְ כֵּן,
וְזַלְעָנוּ (וְיִמְחָ) : שְׁהָא אַפְּנִירָה תְּמִימָה
לְגַלְעָנוּ אַפְּנִירָה תְּמִימָה.

קָהֵם בְּנֵזֶקְנוּתִים, כִּי לֹא לְאַלְלָה וְלִשְׁתּוֹתָה וְלִשְׁמָתָה. קָלְבָה וּמִקְנָה הַמְּאַכֵּל בְּשַׁחַר בְּתוֹךְ הַמְּאַכֵּל, אָמַר לֵאמֹר אַתְּ יָדַעַת בְּשָׁנִי בְּنֵשֶׁלֶשׁ שָׁנִים הַפְּרָתִי אֶת בּוֹרָאִי, וְהַגְּעָרָה מִזָּה גְּדוֹלָה וְלֹא נְחַנָּה, וַיְשַׁמְּקֹומָן אֶחָד רְחוֹק מִפְּנֵיו מִצְטָה שָׁשֶׁם מְחַנְכִין אֶת פְּגַעֲרִים, אַקְחָנָנוּ וְאַמְצָקָנוּ שָׁם. אָמְרָה לוֹ, קָהֵם לְשָׁלוֹם. מִיד, וַיְשַׁבֵּם אַבְרָהָם בְּבָקָר. וְלִמְהָ בְּבָקָר. אָמַר, שָׁמָא שְׂרָה מִתּוֹר בְּדִבּוּרָה וְלֹא מִנִּיחָנָי, אֲקוֹם בְּהַשְּׁבָמָה לִפְנֵי שְׁמָקִים הִיא. קָמָה בְּהַשְּׁבָמָה. שְׂרוּזִין מִקְדִּימִין לְמִצּוֹת, שְׁגַּאֲמָר, וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי יָמֹל בְּשָׂר עֲרַדְתּוֹ (וַיָּקָרָא יְבָגָן), מִלְּפָמָד שְׁבֵל יְמִין בְּשָׂר לְמִילָה אֶלְאָוֶן וּרְיוֹם מִקְדִּימִים לְמִצּוֹת. וַיַּקְחַ אֶת-שְׁנִי נְעָרָיו אֶתְנוֹ, אָמַר עַד שְׁאַקְרְבָנָה יִשְׁמְרוּ הֶם אֶת הַפְּלִימִים. קָדוֹמוֹ הַשְּׁטָן אֶת-בְּדָרֶךְ וְגַדְמָה לוֹ כְּדָמוֹת וְקָנוֹן. אָמַר לוֹ, לֹאֵן אַתָּה הַוֹּלֶךְ. אָמַר לוֹ, וּמַיְשַׁהוֹזֵב לְהַתְּפִלֵּל, קָמָה אַשׁ וּמְאַכְלָת בִּידָוֹ וּעְצָם עַל בִּתְפָלָן. אָמַר לוֹ, שָׁמָא נְשָׂהָא יוֹם אוֹ יוֹמִים וּגְשֻׁמָּת וּנְאָפָה וּנְאָכָל. אָמַר לוֹ, נְקָן, אֶל שֵׁם קִיִּיתִי פְּשָׁאָמֵר לְכָה קַדְוּשָׁ-בָּרוּךְ-הָוּא קְחָנָא אֶת-בָּנָה, וְזָקָן כְּמוֹתָה יַיְךְ וַיַּאֲבַד בָּן שְׁגַּפְנוֹן לוֹ לְמַאֲהָ שָׁנָה. לֹא שְׁמַעַת הַמִּשְׁלָל, מִה שְׁקִיה בִּידָוֹ אֶבְדוֹ וּמְבַקֵּשׁ מְאַחֲרִים. וְאֵם תָּאָמֵר יִקְהִית לְכָה בָּן אַחֲרָה, תִּשְׁמַע מִן הַמִּשְׁטִין וְתַאֲפֵד נְשָׁמָה שְׁתַחְתִּיב עַלְיָם בְּדִין. אָמַר לוֹ, לֹא מִשְׁטִין קִיה אֶלְאָ סַקְדוּשָׁ-בָּרוּךְ-הָוּא יִתְּבָרֵךְ קִיה, לֹא אַשְׁמָע מִפְּגָה. מַלְךָ מַעַלְיוֹ וְגַדְמָה לְבָחוֹר וּעַמְדָה עַל יְמִינוֹ שֶׁל יִצְחָק. אָמַר לוֹ, לֹאֵן אַתָּה הַוֹּלֶךְ. אָמַר לוֹ, לְלִימָד תּוֹרָה. אָמַר לוֹ, בְּמִזְיקָא אוֹ בְּמִתְמָתָה. אָמַר לוֹ, וְכִי יִשְׁאָדָם שִׁילְמָד אָמַר מִתְהָה. אָמַר לוֹ, עַלְוָבָר בְּרָעַלְוָה, בְּמַה תִּעֲנִיתָנָה תִּעֲנִית אַמְּמָה עַד שְׁלָא נַזְקָדָת, וּמְזָקָן בְּזָה הַשְּׁפֶטָה וְהִיא הַוֹּלֶךְ לְשְׁתָטָה. אָמַר, אַפְּ-עַלְ-פִּי-כָּן לֹא אַעֲבָר עַל דִּעַת יוֹצֵר וְעַל צוֹוי אָבִי. חֹנֵר וְאָמֵר לְאָבִיו, אָבִי רָאה מַה אָוָר לִי זֶה. אָמַר לוֹ, אֶל תְּשַׁגְּגִים עַלְיוֹן, שָׁאַיְנוֹ בָּא אֶלְאָ לְיַעַף דְּנָגָה מִיד, וַיָּאָמַר יִצְחָק וְגוֹן, אֲבָיוֹ הַשְּׁלִישִׁי. וְכִי מָאָמֵר שְׁהַדְּרָךְ קְרוּבָה, לְמַה גַּתְעֵב שְׁלַשְׁת יָמִים. בִּין שְׁرָאָה שֶׁלָא קִבְּלוּ מְפֻנִּי קְלָךְ וּגְנַעַשָּׂה לְפָנֵיכֶם בְּשָׁר גְּדוֹלָה. מִיד יָרַד אַבְרָהָם לְתוֹךְ הַמִּים וְהַגְּיעֵוּ עד בְּרֵכִי. אָמַר לְגַעֲרִיו בְּזָאָי אַחֲרִי, יָרַדוּ אַחֲרִיו. בִּין שְׁהַגְּיעֵוּ עד בְּצֵי הַגְּתָרָה, הַגְּיעֵוּ הַמִּים עַד צָנָאוֹ. בָּאָוֹתָה שְׁעָה תָּלָה אַבְרָהָם עַלְיוֹן לְשִׁמְינִים, אָמַר לְפָנָיו, רַבּוּנוּ שְׁלֹעָם, בְּמִרְתָּבִי וְחוּרִימָנִי וְגַגְגִּיתִי לִי וְאָמְרָתִי לִי, אַנְיִי יְחִיד וְאַתָּה יְמִיד,

ק' ה: השאן. **ע' יוסף**: הממו, נטן מכוון: ד"א למה בהשכמה שזריזין, כ"ל: עולב בר עלובה, מקדן חילכה נס מחדל מכביה: וועשה לאפנאנע נגר גונול, ווינעם בעכ"ב ביב' זיך האכניים רום פטנון זיך נטנום גאנכטס ער

על זה יודע שמי בעומק ותעללה יצחק בנה לפני רוזה ולא עבדתי. ובירני עסוק בצויה, ועכשו באו מים עד נפש. אם אני או יצחק בני טובע, מי ייקים מאמרא. על מי יתיחד שם. אמר לו מקדוש-ברוך-הוא, מיה שעל זה יתיחד שם בעולם. מיד גער מקדוש-ברוך-הוא את המטען ויבש בקר ועמדו ביבשה. מה עשה השטן. אמר לאברהם, ואלי זכר יגנוב וגו' (איוב ד יב), כי שמעתי מאחרוי הfragוד, משה לעולה ואני יצחק לעולה. אמר לו, כי עבשו של בדי, שאכלו אמר אמת אין שומעין לו. מיד, ונירא אתח-הפקום מרוחק. והוא נרא מרוחק. מלמד שבתוליה היה מקום עמו. בין שאמר מקדוש-ברוך-הוא לשירות שכינתו עלי ולעשותו מקדש, אמר, אין דרך מלך לשבען בעמק אלא במקומות יומעה ומיטה ונראת לפה. מיד רמז מקדוש-ברוך-הוא יתרברך לסייעות שעמך שיתבקציו קהרים למקומות אחד לעשות מקום השכינה. לפיך נקרא בה המורה, שמי ראתו של מקדוש-ברוך-הוא יתרברך נעה קרבן כב ונירא אתח-הפקום מרוחק. אמר לו ליצקק, רואה אתה מה שאינו רואת. אמר לו, אני רואה בה נאה משבח ובען קשרו ערין. אמר לנוינו רואין אלא מדברות. אמר לךם, שבנו רואין אTEM כלום. אמרו לו, אין לנו רואין אלא מדברות. אמר לךם, שבנו لكم פה עס-העם, הואל והחמור איןנו רואת ואינכם רואין במוות, עם הדומה לחומר, שבנו לכם פה עם החמור, שאTEM כמותו. ואני והנער נלכה עד-פה. מתה עד-פה. נראת מה יהי בטוף לה שאמר לי מקדוש-ברוך-הוא, מה יהי ורעה. ונשפטונה ונשובה אליכם,بشرו פיו שיחזורו שניהם בשלום. וילח בידו את-האש ואת-הפתאלה. לאלה מאכלהת. שהיה אם מתריה את האכלין לתוך פיו של אדם. מיד, ויאמר יצחק אל-אברהם אביו ויאמר אבי ניאמר הגי בני ניאמר הגה האש והעצים ואיה השה

שרתו בعلיו הוה כשור, ומומר
אמר גָּרְאַ שְׁבַוּ קְבָם פֹּוּ
דְּלָא תִּפְסֵי בָּהּ קְדוּשָׁין,
הָאָשָׁה וַיְלִידָה תִּתְקַה
דְּכַתּוּב, (רכרים ז, ז) "ול'
אֲשֶׁר חָנַן דְּלָא תִּפְסֵי בָּהּ ?
ז, ג') "בתך לא תנתן לבנו
ומdale בתיכי כי ישיר את בָּן
העכו"ם מאתרו, ושמיעין ר'בו
בָּנָה, ואין בָּנָה חָפָא מִן
כי תשיר את בָּנָך דונשמע מני
את הבן הנולד לה מבנה, אל
בָּשְׁבָעָה גּוֹיִם בְּתִיב שְׂיִ
לְרָבּוֹת בְּלַהֲפָסְרוֹן. הַנִּ
דוֹרִישׁ טעמא דחיתוֹן, ולא אֵין
שָׁאָר אָמוֹת אֶלְאָ לְרָבָּנוּ !
בְּשֻׁבָּעָה אָמוֹת גּוֹפִיהוּ וְלִמְעוֹט
מַהֲיכָן יַלְפִּינָן שָׁאָר אָמוֹת, וְ
עַלְיָהוּ יַרְבֵּן שָׁאָר אָמוֹת, וְ
לְקָדְשָׁין אֵין קְדוּשָׁין תּוֹפְסִין בְּ
בְּיַהְיָה כִּי תְּהִלֵּין גְּרָנִין ?
תְּהִלֵּין אֵין קְדוּשָׁין תּוֹפְסִין בְּ
אֵין בְּכִי שְׁפָתָה גַּמְיָה דָוִי
תְּהִלֵּין" כְּדַכְתִּיב "עַמְּה הַחֲמוֹר
וַיְלִידָה" לְמַה לֵי, מִבְּעַ
תְּרִי אֶת בָּתָה חֹרֵין כְּ
מִשּׁוּם שְׁגָאָמֵר, "הָאָשָׁ
שְׁתַלְדֵּל אֶドְוִנָה, אֵין האשה
וְתִי
שְׁעַט אָמֵר רְכָא, שָׁוֹר '

שלישון צפון הוא גנו, ואגב שהוכר פ██וק זה דורש מה המשמעות "חדשים גם
ישנים" ואמור ד-עמרם וכל הפסלים שעשו במצרים ישנים ושל אחריו
תְּקָשִׁים. והיינו חדשים גם ישנים נאמר בכל דור, שהצדיקים החיים הם החדשים,
והמתים הם הישנים, וראה ויק"ר ב-יא.

שניא אמר רבי יצחק, מהו מאחהוק, עתיד לירתק שכינה מבצעיו ומה מקום
זהו ירושלים יהיה מרוחק מישראל בזמן הגלות, יכול לעולם, תלמוד לזרם,
(תהלים קל, י) "זאת מנוחתי עד עידן פה אשב בְּאוֹתֶיהָ". (וכאן
כתב שבו לכם "פה" עם החמור) לכשיבו אותו שכחוב בו (זכריה ט, ט) "ענִי
וּרְוֹכֵב על החמור" (כ"ה בר"ר נהג הובא להלן אותן שפ').

שנוב ביום השלישי הגיעו לצופים וראו בבוד השכינה עומדת על גבי
ההר, (כ"ה בפדר"א פל"א) שנאמר, ביום השלישי ויאשא אברהם את
עַזְיוֹן וְנִירָא, ראה עמוד אש עומד מן הארץ ועד השמים. אמר לו,
יצחק רואה אתה, אמר לו, הנה. והבין אברהם שצראה הנער לעולמה.
שנוג כי מאחר שאין לך מרכה ומה נרעב שלשה ימים, אלא בין
שלא שמעו לשפטן, תלך ונעשה לפניו נגרול שלא יוכל
לעובר. אמר אברהם, אם יורדים הנערים חילה מתריא אני שמא
טמבע. ירד אברהם לתוך המים והגיע עד ברכו, אמר לנעריו בואו אחרי, ירד
אחריו, כיון שהגיע עד חצי הנهر (כ"ה בתנוחה בכ) עמדו להם הרים עד
צוארים. פלה אברהם את עינו לשמים, אמר רבנן העולים, גלית
על ואמרת לי אני ביריך ואתה ייחיד הדורע שמי בכל העולם והעללה
בנך לעולמה, ולא חרבתך אחר דביך ולא עבבתי מאמריך, עבשוי
באו מים עד נפש, אם טובע יצחק בני קייא ותיחדר שמה, מיד גער
הקדוש ברוך הוא בשפטן ולהלך לו.

רמז ק שנדונירא את המקום מברחוק מתחלה היה המקומות عمוק
דכתייב ארץ המורה משמע שלא היה הר ז"ר אמר הקדוש ברוך
היא, אין לך הפלך לשפטן בעטמק, אלא במקומות גבולה מועליה ויפה,
וְהַגְּבִיהָו קְדוּשָׁךְ בָּרוּךְ הוּא, לך גָּרְאַ שְׁבַוּ קְדוּשָׁךְ הַמּוֹרִיהָ, שפְּרִיאתָךְ נָעָשָׁה

הר מפרש "מוריה" מלשון יראה.

שנה תפון תנינן, כל מי שאין לה עליון קדושין ולא על אחרים קדושין
הילך במוֹתָה, אין זו ולד שפחה ונברית ولד נברית נכרי, ואם גירושו הוה
גר כשר, ואין מזור. ואם נשא عبد עברי שפחה כנענית הולך הוא عبد, ואם

מקורות
וציונים

שנא. בר"ר ניב.
התשך להלן את שפ
יעיש.
שנוב. פדר"א פל"א.
ילקוט לעיל אותן שפ
ששת. שגע. תנוחה כאן כב
בשינויים. וראה ילקוט
עליל את שפה שפה.
שגע. תנוחה כאן כב.
וזהו ילקוט לעיל אותן שפ
שנשנה.

שנה. קדושים טוב.
ילקוט מפרשים
שנוב. אוור האפן א עמי
קמי

זאת רענן

שנוג. שאין דרך
מרובת, סביר ליה
כאמן ואמור הר המורה
וז ירושלים, ולמן
וז אמר וזה סיני היה דרך
מרובת. ועיין בתוס'
בתעניות (רף י"ז) וצריך
לומר שמעשה ניסים
היה, ועיין בפרש
ויזא.

שנוד. מתחילה היה
המקום עטוק, דכתייב
רכמייב ארץ המורה
משמע שלא היה הר
אך אחר שכח הר הקב"ה
במקומות ההוא (נעשה הר)
לפי שמקומו והישתת
העולם.

ערבותות [מתפלליין]
וחני נדבה וכבוד ה
אורח חיים". ומקדי
ב' דראש השנה כי
בליל ב' וגמ' יון יש
ובשעת שחחיינו יק
יון יישן יקדש על ר
לי דזוקא בשלא אכ
לו תירוש יכח פרוי
ביום שני מתפלליין
(בראשית כב, א) והוא
יראה. רביעי, שבת.
מצא חן (ירמיה לא, א)
עד מחייה המתים,
ופותחין הארון למת
הסדרים^ט.

במושאיי יום טוב
הנפנ', המבדיל, ואין
19) צלופחים, פלע ל'
צלופחים, פלע ל'

(קלב) מי שמתענו
בחפהה וบทחנה או

וילמ"ה טס נפקק דעתם
לכינו כס ע"פ טמאל"ק
ט-ס"ה וטמאנא מטה ס
יז) נקי מקפ"ע. יה(ג
כלל כי כל כס טס סוכנו
ק"מ, וכן מתקומות מאר"ס
ע"ג, ולכן לט"י הקובל צנו
נס נמאות לטמי' (מלודו
קי' ק"כ וטס בלהבות רבי
קי' טפק"ה וכלה"ט גרע
נספק כדעם לכינו דרכי מ

(קכח) זוכרונות ולשופרות קר"ת זלי". ואומרים בכל פעם היום הרת ואראש שפתינו
וכו. ואנסייכה מלכי וכרי בברונא ובשבת אהלה. ויש אומרים לעולם אהלה ביום ראשון.
בשבת אמרין היום הרת ולא ארשא. רצה ותערב ותחינה ושם נעבדן. עולין לדוכן
כדרישתי לעיל בפסחה. (קיט) היום וכור' ז' פעמים. וקדיש שלם. אין אלהינו ועלינו לשבח
וקדוש דיתומים. ותוקען בברונא^ט י' פעמים קשר'ק קשי'ק קרי'ק (ג' פעמים) קרי'ק (ג' פעמים) קרי'ק.
ובשאר מקומות תוקען קשר'ק קשי'ק קרי'ק (וכן ג' פעמים).^טORGANIZATIONAL LINE ON THE RIVER →
(קל) ולומר תשוב תרחmini גנו (קל) ולואים דגמים חיים^ט.

מנחה. אשרי ובא לציון וחציו קדיש ותפילה כאמש בערבית. אבינו מלכנו וקדיש שלם.
בשבת אומרים ואני תפילה. וקורין ואין אומרין אבינו מלכנו, וכן צדקתו צדק. כן אין
נוחון, אעפ' דכתב אורח חיים לאומרו בראש השנה ויום כפורים לא נהגין כן, ושהוחין
בין מנהה לעריב כשאר يوم טוב. ואין עשיין שום מלאכה לצורך היללה, כן מסיק. והא
דאמרין קדושה אחת היא, דזוקא לחומרה לעניין צידה ומוחבר וביצה לאסור ב' הימים
ולא לקולא^ט.

סמן סאג"ט טול נכל צלופחים נטגות טמאניות כלום קל"ז ו-קל"ג. 17) נמול לך נל"ג.
18) צלופחים קומי לו: ו-קל"ט.

הגחות המנהגים

(קכח) מלכיות זכרונות ולשופרות כל אחד י' פסוקים סדר אחד, ג' מן התורה וג' מכתבים וג' מנביים והעשירי משלמים מן התורה, וכתובים קדמי לנביי לכן מקדים^ט, תוספת פרק בתורה דר"ה (לב, א ד"ה מתחילה).

(קכט) במחזרים כתובים היום ח' פעמים ויש לדלג היום כתובנו כי אין אנוחושבין עצמיינו כדייקים גמורין להכתב לאלאר בר"ה כדלקמן בהלכות יום הכפורים. ו"א אותו ומדליקין אחר. היום בגימטריא אדרון ובגימטריא אני.

4 (קל) משום דאיתא במדרש זכר לעמידה שבא אברם אבינו בימי עד צוארו ואמר הוושעה ה' כי באו מים עד נשף, מהרייל (הלי ר"ה סי' ט)

5 (קל) לזכור שאנו משולים כדוגמם חיים הללו שנאותם פתואם במצוודה.

נ"ז וטמאל"ק טי' כי וע"ע נמה"ז קי' קמ"ג, נפקיס (קלא) 1 וראה במג"א סי' תקפ"ג סק"ה שכח בז
וכמגיס קי' קי', נלעט יותר ל' 1280 וכן גמנס מטה קי' בשם מנהגים ומתה משה (סי' תח"כ).
מי"ז. יד) סדר התקינות נחולות ה"ץ כל מוקף טול ע"פ דבוי לכינו טס כפוי צפורה צקי' מק"ב, וכן נפקק טס דרכי מטה וכלה"ט צק"ה. צד"מ וכלה"ט טס סוכנו גס
צפס וצינו צבנתן לן הולמים "הילטם" הילג' רק "הויס תלת עולס". מנהגים מהווים צדר התקינות ולטה צטמאל"ק קי' כ"ה וטאגטומו. "קיטס" ו' פעמים קוגן צפס לכינוי מטה אט, וטוועקן גס גמנס מטה קי' מק"ב, ולטה טס דרכי מטה וכלה"ט צפס מנהגים יטינס (טוו). סדר התקינות נגמר אטפלה נכוו צקי' מק"ב, ולטה טס דרכי מטה וכלה"ט צפס סוף קי' מקפ"ג,
(נילמה ע"פ האות מואל"ק ג' — ד' נקי' כ"ה). מנגה הנטפלן נפקק צפס לכינוי דרכי מטה וכלה"ט צפס סוף קי' מקפ"ג,
ולטה צטמאל"ק טל' ר"ק קי' ע' וטמאנא מטה קי' מוא"כ. טז) צטמאל"ק קי' מק"ה נפקק טס לממר נז'ן, נלעט דרכי מטה

לפני כדי שתתמליכוני عليכם, וזכרוןות כדי שיעליה זכרוניכם לפני, ובמה בשופר, ועל ידי השופר הדברים מקושרים זה בזה כמו שנתבאר.

ותקנו בכל אחד עשרה מקראות, כי כל אחד שלשה עולמות אלו נחלקים לעשרה מדריגות, כմבוואר מדברינו הקודמים במאמר זה, ותקנו מקראות של תורה נבאים וכחובים, להיות כי העולמות ובריאת הכל עומד על התורה, זהו הנראה לי בעניין מוסף ותקיעות ראש השנה.

לומנהג של ישראל תורה הוא, بما שהולכים על מים ואומרים חשליך במצולת ים כל החטאינו, להיות, כי מן מצולת ים ניכר עניין בריאת העולם, כי מצולת ים הוא התהום, והוא המקוטה היותר עמוק בים, והנה לפि הטבע של היסודות שהמים יכסו הארץ, והארץ הוא המרכז, והוא מקום הנמוך בכל העולם, והנה התגלות הארץ לצורך בני אדם ולדרים עליה איןו ללא כוונת מכוון, והוא אשר חדש העולם כרצוינו לתכלית ישוב הארץ, וכן אנו הולכים על המים לראות אשר שם חול גברלים ים, ואמר עד פה חבא ולא חוסף, וכשאנו הולכים שם אנו רואים גבורתו של יוצר בראשית, וכן אנו הולכים על המים בראש השנה שהוא יום הדין, לשום כל אחד על נשוא עניין בריאת העולם ושהשם יתעלה מלך הארץ, ועל זה נאמר (מיכה ז י"ט) ותשליך למצולת ים כל החטאיהם, כי באמת המתבונן בעניין מצולות ים ומכיר שהעולם מחודש על ידי זה עומד על מציאות השם יתעלה, ומתחרט על ידי זה על כל עונותיו, וחטאיו נמחלים, ועל דרך זה נשלים החטאיהם במצולת הים, והוא מבואר למשכיל: ל

ותוקען על סדר הברכות. בהיות כי הגלגל המשמי נראה כיוש בלא חנעה, והוא שוחלך בכל מאה שנה מעלה אחת, והוא חנעה שאינה נראה, עד שהקדמוניים סברו שאין לו חנעה כלל, והחלה השני, הגלגלים, שבכל אחד כוכב בפני עצמו, ואוthon גלילים יש להם תנועות מהירות והוא כדמות העמידה, שהיא חנעה ניכרת יותר מישיבת.

� עוד נראה לי, כי התקיעה בישיבה ובעמידה הוא לבטל כל דעת הקדימות, ושנברא העולם מאין מוחלט, ולזה תוקען תחולת בישיבה לבטל דעת אריסטוטלוס המאמין בישוב העולם לאין תכלית, וחזרות ותוקען בעמידה לבטל דעת הקדימות, על דעת אפלטון המאמין בחומר קדום אלא שהיתה או התחלה חנעה, והוא ענן העמידה שהיא התחלה החנעה, והוא מבואר למשכיל.

ובהיות כי על ידי תנועות אלו מתקשرين העולמות זה בזה, על כן חקרו לומר בראש השנה מלכיות זכרונות ושוררות נגד שלשה חלקי העולם. המלכיות, נגד העולם השכלי שנקרו ממלאים והשם יתעלה מלך עליהם, והזכרון נגד העולם השפל ונקראת זכרון כי השם יתעלה זכר את העולם השפל ומsegich בו, ולא כפוקרים האומרים עובד יי' את הארץ, וכן נאמר בו זכירה, כי לפי שהעולם השפל מושגח לפעמים, ולפעמים מסתיר יי' פניו מהם כאלו שכחן لكن נאמר בו זכירה, מה שאין כן בעולמות העליונים. והshoreות, נגד העולם האמצעיים מטעם שנתבאר. ובא הרמז בסדר זה, להורות כי קשורת העליונים בתחוםים הוא על ידי העולם האמצעי, וכמו שאמרו ז"ל בעניין זה (ר"ה ט"ז ע"א) אמרו מלכיות

ר"י גז"ג - גז"ג גרא"ג וצ"ט

ג"ה פון שעג זאה"ג

צ"ט גז"ג זי. גז"ג ראמ"ק כהמ"ג
ז"ג זי. גז"ג גג"ג

אלו הרי הן מוקדשה: מזו עלי קנים ועלי גנים אע"פ שכן מכובסין בקרפה כיון זהה מופתות אותה הריה הן כבՓוריין ואמרויין, והם הנינה עליון כי בכר מעבר יום טוב אל מוכנין; מזו יזכרמה שטחה ביום טוב אם הוחה מסוכנת מעבר יום טוב בכה לבלבים. ואם לאו הואר לא הוחה דעתו עללה הריה וזה מוקעה ולא יזינה בונמה. בהמה קדרשים שטחה וחדרמה שננטמא לא יזינה ממקומה; אין דגש ועשות וזה

מנבל עוז

כדי לא נפלהה הוא שדגיעו לירוו נמהאות אשר לא הגיעו לדיננו טהור וכשהכל צלע מון

יג קוץ רותב וכו' סס נטנשׁ (ונאלה לא'), חילוך ר' מיל' וכ' שמת צלי גענישׁ
כען גל פלגי דלקה ל פלגי ניטרין ומלכון ונטיגון מיל' קור וגאלקון
חוילו ט' מון מעש אנטק' ר' מיל' גענישׁ מונך ורק כטבו מאין צפוח גל גל
ונ' גל גל גל עכל'.

ממשות דרכם קוגע
בכלי ציעדו ממנה
ונוערנו בכלי ציעדו
הארון למהות:
ו' למולל נמהה. י'
דרכם דרכם מילוי
ו' וכינו לאסקה מ'
טל מהלן כלין הוה
בלרכבה

אינט מוחדרים צירדה. לעון זה מילוי
לפי סטטיסטיק לרשות הרכבת צי וולס כנ"ס סותה
ס וצערין בגמלון [אפס] דוכחה צינר קמנן
נולדת, אלמנת דלאקלרנץ' [אפס] וויסב' [אפס]
לט מטה צינר קמנן להן דגש נמיה וועו

(ב) אפיקו' במקומות שאין מיוות, כיון דקיטס על זה לפיקו' מונתך לאין מומוקל נילאה, ועיין סעיף ט': **כ** בדגים ומופות כי טלי לדל' הוא מומוקל נילאה ז'. וכלפ' לט' סי' סימן ט"ה נعمור נו לנו ולטחן דקיטיל ליט' דוקוק'

(ב) ^ו נמי פילו נמקוס טליעס מומוקרים זילט ^ו לאַקְאָקְוּן
טַהֲרִינְלֵרְלַעְכָּה אַ^ו וְאַדְגִּיס ^ו נְכַמְּנִיס חַילְקָה וְהַיְלָךְ:

ב בְּ דָגִים יְזִיעֻוּפָה וְחַיה שָׁחָם מְקוֹצָה ^ו אַיִן
מְשִׁקְיָין אֶתְהָם בַּיּוֹם טָוב ^ו וְאַיִן גַּוְתְּנִין
(ג) לְפִנְיָהֶם מְזוֹנוֹת יְשָׁמָא יְבָא לְקַח מְהָם ^ו וּבְלִלְשָׁאָסָר לְאַבְלָוּ אוֹ לְחַשְׁתְּמָשׁ בּוֹ מְפִנִּי שְׁהָוָא
מְקוֹצָה אֶסְרָה לְטַלְטָלְלוֹ:

דְּבִיסָּה וּמִיחָה וּעוֹפוֹת טָמֵא לְאַקְאָקְוּן
לְמַיְעִין ^ו טָמֵא יְזָדָה וּמִסְתָּרָה, טָמֵא
כְּבָאָמָה דְּלָמְדָע צִירְקָה זְלָס ^ו אַיִן
מוֹקָם וּמוֹמָר לְאַקְאָקְוּתָה, אַיִן גַּנְגָּדִיל
מְשִׁנָּה ^ו מְשִׁנָּה לְמַעַן דְּמָהָרְיָה
לְגַלְילִיאָה מְסֻרָּה לְאַהֲלִילָן דְּגַוְלִין טָמֵא
יְבָרָה גַּוְלָעָן, וְלִמְגַי הַלְּמָלְכָה
עַמְלָה ^ו וּעוֹפוֹת נְמָלָה, עַקְ, וּכְן

ג' (ג) ג' אפילו⁽⁷⁾ ספק צירזה אסור לבנות מצורדות
חויה דגמים ועופות שחיו פרושים מערב ים
טוב ולמהר מוצא בהם אסורים אלא אם כן ידוע
שניצרוו מבуд יום ז' ואם מצא (ד) למצורדות
מקולקלות מערב ים טוב בידיע שמערב ים טוב
ניצרוו:

ממלין, ומכל מקומות כמקם מפיה
ג' מונך. ו"ע"נ ר' סכתה צי"ד
ק מפיה ה' נל מהי בדרכו טיט' נז מהימין
, וכן נל כמג' כלום: (ד) האמצעות
ג' לאלה, כי, נ"ז ר' טאט פלוקות צנורין
ו' למד מתוך קומפליקט ומונתקת נעלם
ו' ור' פון באטי [נמק] יי' מקומות אנטקע
כלייך מהן. וכמג' למג' מיל' יוס טו'
אי' נל זוכ' ז' סרלמץ', מכל מקומות
לו' לדפערת קול, ובגמרה [צט' נל] שביומו
ה' בג' גלעד דטלר:

ספיקות דרכן להומרה, لكن הן לא מוגנות ותא. אבל לנוכח מוגמות מפליגות ודרישות סיטואציונליות מוגנות, עיין פירען י' סכ"ג סעיף ד')ג[ג' וטכ"ל קע"ט ס':

הגהות רעכ"א

תציג א) עגנון (טאג'ין) ובמכל מקומות גראה לא' דרכו לוי עטמא דוקא. מונע לנו, לדעתנו של מיליק מון נוליגלן ע"ז צערווק מהס קומד דאי ריכר ג' גוועני, ולדמעות לאחד ליטען סכ"ה. חילצ'ן גאנגעלא דאלע' זהומוקטוט טעה פיך טהווג דמקרי הין מונען עלה, גם כה'נו גונונו הילו:

קיטנים, וכחוב המגיד משונה שמשונה במליל אל-[ביצה טו, כב] בפליג אף ארישוא גודים. אבל דבריו צ"ע,adam ken diaz amarim shem (כד, א) גוללה מלול כו'. ועיין להם משונה [שנוזח באה], אבל דבורי חמורין: [ט"ז] אין משקין כו', כמו שכתבוב בסוף י"ט שם (ט, א) אין משקין כו'. והוא דפ' ר' בגמרא שם למאה לימייר משקין, ר' ל מה נתק השקהו זוקא, דלא כה"ז שם (זא, ב) וזה גמ' שכחוב הדשחה מורה. וזה שכתבוב הרמב"ס [שם הלמה ז] ושׂו"ע לשון משקין, ועיין מא"א וט"ז: [ג] ובצ"ש שאופר כב'. גמרא שם (זד, ב) מותמי לאמאי יוו וליטטמיהו יוו אללא כב':

ביאור הגר"א

תג'ז [א] (פסוק א' הג') אףלו במקומות כי, בן כח הראכ"ד בהשגות יוסט טוב, ב, צ וויל', שהרי היה ונוך שהתייר אינו אלא בכירבים קטעים ואפלו היכי דגים אין צידם, והעתם מפנייהם מכויסים מן הען, והקשה עליו המגיד משנהה (שם) מאמה המים לסתן טעף ד', וחירץ הב' ("יעמד ז' ריה ואס") דאמתו

הפטש צורה ויבורח הרכבתה, והוא לא כהוּמָבִיב [שען] שמתויר אף ברגים בביבריכים
מקטנים, וכותב ומגיד משנה שמשמעותו רוכב בענין בין גאנגליאל לוניהה טוך נס, (ב), (ג)
מקטן כר. ועיין לחם משנה [טען] שנדרוך בה, אונל דורך תומיניה [טען] (ב) ופעמי
בגמרא שם למאיר מיטקן, עיין מא' ועס' (ב): (ג) וכן שאפראן
ושו"ע לשון משין, עיין מא' ועס' (ב):

תמצ'ו [ה] זהה סימך אן זההgis נשותים. מיט ספק זיין כ. נ. לן
נדיין גויס נן סכינין נויס טויג הילן גויס נון גיטיעיס, בגין
סמןן נן גמלעלן [טומך] נל כל הנבנישס איןן כל זמתקנער נדיך קפער וככל
הלאו מונוקר נילא מוכה. ומיטוינט נזיניס אל טה ווען גוין גוין מאן, טה
המיאן גוינ קאטלן גוינ גודל כ. ענו גוינ קאטלן קאטלן גוינ קאטלן גוינ
ו. וכן קאנר האנטרכיס' טויז או כ. (יליר) לרילן דמאנן דמאנן דמאנן דמאנן
ט. פוגן דמאנן
דרילטן וממיינן נויז דגוט נצעיר קאנן, ואונטנד' (יליר) סוכג דצמונגע מודס
דרילטן, וויז פסקט קאנטן, וויז דרין טפאנטן. ב. פלאו מלהט דערלן, בין
דרילטן אטיס טה גויס נאלן גוינ צוילו, פאנטן. דרין דרילטן דמאנן גוינ צוילו, בין
האחסן צמלה יולר גוינ שטעה וגס עונס דעלן גוינ יאלס ממלחאת זויז טויז דען
כווינס דענין. כדי צשעטה, ומיטוינט סטט נס קאנטן צב'ע קאנטן צב'ע מזונאל דפיניה
קאנטן מעלמן מומיטיס נעלמג מיט, בגין דעניזון לאן רען קאנטן ליק מיטוטס מוקה
וועשוט זאנט צוילו דעניזון מוקה מיט:

אם מותר לחתכו דק כו'. נקימין
קונט מסלהי' נמרותם סדרן סיימין
ז דק נפי לטופות, לאוחל ולעין
אנסוי חולון, וואלו' מומא מלך, להה
כלון קיימילן כלבי יסוד ועננים

קנא, מ' לתקוויה מוכן מוטר וממול
בחלולן רקוור, וכמו תכמאות נטענין
זה, ואַתְּ כִּי בָּסָה אֶתְּנָאָר
זעֲקָן קָרְבָּן צָהָר נְפָתָח נְכָלָל
הַבָּא, וּבָמְרוֹם פָּדָעָן כָּתֵב וְלִיל, וְמוֹ
לִיטָּה נְגַעַת זִיה מְאֹת שָׁוֹקָר זְוִיָּה
הַכָּלָל נְצָמָס וּמְאֹת מְלָמִידָן
לְבָמָה, כָּהֲדִים דְּפָקִים מִשְׁאָתָּהָן,
עַלְלָה, נְרָהָה כּוֹנוֹנוֹ דְּעִירָה שְׁאָלָוָה
מְאֹת שָׁוֹקָר זְוִיָּה, וְמוֹ שָׁוֹלֵךְ
מְאֹת שָׁוֹקָר זְוִיָּה הַוְּלָן, נְזִיָּה
וְנוֹלָה יְהִי כּוֹנוֹנוֹ, דָּלָל שְׁמָמָנוֹ
לְחִיחָיוֹת קְרָשָׂר לְעוֹנוֹת גְּבוֹלָה
לְעִירָה.

במה סומון דק סוח טיעילם
ליין סלפק נעלנו כלנו קכו.
ו' זכרי לם"ה נחנכה דלי הפק
נעלנו נעלנו ספיו טה קאך מלוח.
דמן סטימל עוטה לייטו. ונחנמא
gas על מזורם קדזין יט נלמומה.
דרה קי הפק נועחות נעלנו חס
היי סומון דק דק, ואסוא צויס
חויל ומויל. וו, דען כאנ
סראבע"ס (פצמ' כה, יין) לזרנוק אנטם
וילויזין קייב טס מרכזון מעתס
טווון, נעלן מתחנן רה קאנטילא קו'
וילן נס מסות ווונן, כו' סטמגנץ
בקמונע (פמ' ז) לנדיין, קמע מיניא
דזומך דק דק דלענדו ספיו גולדן ווילן
נעלנו (פמ' ז) היין צוין כלגען, וו' צוין

מונגוליה נטהר נטווים מוגולין, מין זה
התקבון שחרת. ו' (ז) באנן קרגמאנ'ס' למן
לן מילקקון גן למ' קם כסמת וויל' גה
טסה ומלה פגנילה פליי גאנצ'יס, קולו
ס' עטס סנויהה כעוזן, לדה גומגולן וו
ז' ע' ז. ול' נדרה למךן צ'לךן וו
לאה נבר למצע נפלק ס' גאנגה צ'ו
לו' הון זו מטס טוון, (דק) [ליק]
ולפיך הון מילקקון כסמת דהמוריין
ן דילוכן גאלכון גאנ'ו'ו קא, כך צעוטה
כעוזן. דעוזן מנטה גן ווא דעל גל
טפיפס ר'カルמאנ'ס' צ'לון. טמיג'ן-צ'ילוות
מ. ו' (ז') עמו מפה ר' ז' ואלמאנ'ס' למ' מ
וילמיה זומק קו. ווילר נורה לענ'ן
כ' גאנ'ו'ו צוותן פלי שופקר נחוג נבל
ב' גאנ'ס ווין זו כל' מטס טוון, כ
ה' קא נטונן לו סלדים: (ז) ואינו ראו
ל' ימן לו:

ה דק דק לפנֵי עופות. ולכל טסי ממלכה כנון נומיה הילו
לעתם נצחים הפליג צוותים טווים, כמו שיכרתו מושגין מקי"ג ומימין
כך"ה קערף י"כ [נאgas]: ו לא לפנֵי חזיר. למלוכת הילט שנגדל
טווילים נצנלה קמל פט, [ג]. ועין צו"ד קימין קי"ז גט"ק פט וק'
[ג]: ז לפנֵי כלב. מטה מעוג מלמלו
טראחין: סגס (ד) [ג] ועין נ
נמאכו ה דק ליק'ן
ח (ה) אין חותכין שוא
שנקוצר טרם נתבשל הרוח
בין דקה בין גסה י"משום דבר
ט אין ואוכסין את הגנת
כל בך עד שמרחיב
דורטין ז' [ג] רהינו שרורם
שאינו יכול להחויר אבל
העוגלים אבל מלעיטין אין זו
יבולת להחויר הלעתה למ'ם
בקע [ג] ז' ודין ז' מלכונגוליך

יב י' מותר ליהן מאכל בכלי עאנן גותנים מים (ז) ולא מוגנות לבג רכובות ולא לאב (ט) ולא לפניהם (ז) חזר (ט) אבל גותנים לפני אוזוים ותרנגולים (ט) כלב שמונוחיו עליך:

יב ג' [גנט] מותר להאכיל (ז) תולעת המשי:

יג י' מעמיד אדם בחמותו על גבי עשבים מחוברים ולא חייל לא על גבי מוקצה מפני שאיסרו קל וחירישון שמא להעמידה על גביו ממש (ט) אבל לעמוד בפניה בעניין של ואיזה:

ירד ינוֹתְלִים מַאכְלָל מִלֶּפֶנִי חָמָר וּנוֹתְנִים לִפְנֵי שׁוֹר אֲבֵל
 לִפְנֵי חָמָר מִפְנֵי שְׁנָמָאָם בְּרִירִי הַשׁוֹר (?) וְאַיִן רָאוּי
 מִמְנֻמְרִים סַעַן נְצָהָר מִיעֵי צְמָמוֹת לִקְמָט מַלְפִי הַמֶּת וְלִימָן
 יְאָסֹור לְגַדְרוֹת הַאֲבוֹם לִפְנֵי שׁוֹר שֶׁל פְּתָם אַפְּלִיוֹ אֲזָר
 קִיקְעַ דָּאָתִי לְאַשְׁוֹויִי גּוֹמוֹת וְיְאָסֹור נִמְמָן ט (י"א) ל

מלוד מנה מנג' נמלומום סדרון גלגולו בזורה, וכיו' מלוד על מ"ר סכמתה
הנ' מימה ומכלו דקוק. וצ'אנט [פ'ג'ן ו'] נגרל חמל ר'מ' ו' ו'ל'נ' מ'ל'ר
(עמ' נטול) (מ') [עמ' ו' ג' לא' י''], פ'מ'מ'מ' ייק דק כדי ל'כ'ס'
סמלונין לפאי זאמס' צין דק' צין גסק', מפי זאמלה טעומון, ק'נ'
טמינס' בפ'יריות. וכלהם סל'ס' מטבַּה ז'י' פ'פ'ק' זאטה'ן נ' לר'ט'ס' ו' א'
ענ'ם ק'ה, מ' נאמו ענס' מ'קס' ניטילת צ'ולולן, ואו'ס' ה'רט'ס' ו' א'
דרכ' דלאט' ה'למ'ג'ס' צ'ון ל'ס'מ'מ'ק' ייק דק כדי ז'ו' מ'ול'ט' ז' דכו'נו'מו
ומו, ל'ס'ון כת'ג' דלי נ'כ'ט'ז'ו' ו'ט'ל'ק' מ' ה' ז'לו'. ו'ל'ה' ז' ז'ו'נו'מו
נ'ס' מ'ו'ן כדי נ'כ'ט'ז'ו' מ'מ'יל'ג' י'נ'עו' עד' מ'מ'ה, ד'ל'ה' צ'ט'מ' ג' ז' י'ט'
ג'ג'מו'ה מ'ט'ס' ה'ט'רו'וי, ו'ט'ל'ס' ה'למ'ג'ס' צ'ט'ע'ס' מ'ס' מ'ק'ס' צ'ט'ע'ס'
ל'ט'מ'ן ז'ו' י'ו'ה, ו'מ'ל'יל'ג' או'ס' כ'ל'ו' ג' ז'ו' נ'ל'ט'ל' צ'ט'מ'ן, ד'ל'ה' ג' ז'
פ'יט'ס' ז'ו' מ'ק'ז'ן נ'ל'ט'ל'ג', ה'ל'ה' כ'ל'ן ש'ל'ה' ג'ל'ה' מ'ד' מ'ק'ז'ן י'ו'ה, ו'ל'
כמ'ז' ק'ה'ג' ק'ה'ג' ז'ט' ג'יל'ק'ה' מ'ל'ת' צ'ו'ן ט'מ'ינ' ג'ל'ג' ב'פ'יריות, וכ'כ'
ע'ל'ו' נ'ק'יס' ט'ג'יר'ט' צ'ל'ין ט'מ'ינ' ב'פ'יריות, ו'ט'ע'מ'לו' ז'ו' נ'פ'ט'ו' ד'מ'מו'
ל'ט'ל'צ' ד'ל'ר' ז'ו', צ'ל'ו' נ'מ'ימ'ה צ'פ'יל'ו'ת' ג'ל'ל'ל'ן צ'ט'מ', נ'פ'ט'ק' מ'ז' ז'נ'
ס'ל', מ'ה צ'ל'ין כ' נ'מ'יר'ק' ל'ל'ו'ס' ו'ג'יל'ה מ'ל'י ה'פ'ט'ר' נ'ב'ס'ס' נ'ל'ל'ל'ן
ג'ה'ה' לע'נ'ג' נ'כ'ונ' מ'לו'ז': (1) ת'ו'ע'ת'ה'מ'ש'י. (פ'י' ב'מ'ו'נו'מו' ע'ל'
ע'ז'ד' ק'ה'מ'ו'ר. פ'יל'ו'ק', ז'י' מ'ס' ע'ל' ז'ל' ז'ל'

נערך ללחם למחזקך י'ש

שכדר – שיכר : בפוף וציוויל סימוןuccell[עורך נפטר] דין ט' : שיכר י בפוף [בפיהם של תרגנוזים]. לדין עגליות:

גניד משנה

ימניות, הלוכות שבת פב"א

כטף משנה

98

הנְּצָרָה הַמִּזְרָחִית

ביצר נטו אם השחטים ואחר

א טול וקמ"ג טט; ב מול קימן טכ"ה; ג טול קי

כלו ומוֹתָר לארם על עצעריך וכור, קוּן כל כבנין (קכ'יכ'), חמור רבי מג'יג מונען קוץ בכתהנו על גני מוקה. וממדדו דומונקן קוץ בכתהנו על גני מוקה. וכן נסונן וה' נסונן וה' נסונן וה'

לֹא מוגבל חיבת שם לש' וכו', כמו פ"ה הכל רצוי מלך וכו' ואילו קב"ה
לֹא מוגבל גם תומתו וכו' וקצת נכני ליכש דמפלכת שפטין וככל צי' בכריסטיאניזם: יומי נגיד ה' יומי נגיד ה' נקי וטענו זו גניזה ממשית וטהור
ענשו

— 1 —

(סעיף יב) יד] תולעת הא
כבדות ווניש שוכן, ואין לו
נוח שוזן, לטפי שאיטה במו
רעהה: טון אבל לא עלי ו
[קעפנינו שוד של פטה].

שור שופטמן נהוגן
האבות מלפני כדי לחתה
חנן והשעוני כדי שלא י
בריעי, ובשבחה אמור לעשו
אקלינו באבוס של כל, גוזו
אבוס של קרכע דאית בה
אווי גומת שלא פול השערות ל
יח] אמרו של קרכע.
שעושן גדר קטן לפני
ונותני מאכל לפני
יטן לפֶּלְקָה התבן. פירוש ד
לשלק החנן בחול לפנוי ג
שההא רב כדי שלא יזרענו
אסור לעשות כן בשבח
דאן חמי שיש בו שנמא נ
רגליו:

שבה (סעיף א) א] מותר
גוי. ולא חישין
ירבה בשביבו כמו ביר"ט. אן
ליזון מזונות לפניו. אף
מזונותיו עלי, מ"מ אן ד
אותו כמו מזונותינו עליו
שאנו מצויים לרונטו מפני
שלום, ואני דומה לחורש ש

דכתוב המחבר שם דאין מז
אלא מוכר מעט, הרי
לפניהם מזונות, שהרי מזון
שמగולן, רב
יט וכון לפניו לבב. היינו דו
רע שיש בו חשש שא
וכרארין נכ"ק טו ע"כ ול
ליתן
(סעיף יג) ב מותר ל"האכ
[שם] מותר ל
מזונותיו עלי, שהרי אי אפ
שנותנים להם בני אדם ונוח
רואה ב
(סעיף טו) בא דאתי לאשׁו
שמען דאמו
דחישין שם אני לא
השוערים לתוך זה
כב ואפסר ג"ב לפֶּלְקָה וכון

(סעיף ט) יאן אוביון כמתוקס
תמונה נלכד גמוקס ראל מקלי לין מזונותינו עליך אף נאסר צלו
הי"צ: (יא) ולא מזונות. כן כמג קלמנ"ס פרק כ"ה גולין,
כמה וכיוצא: (סעיף י) יאן בפיהם. ודוקא במקום שיכל
ומפה עליו (ארמג"ס) [פרק ז] ט"ה ל"ה ומלהמען מזונותינו כת"ט.
וני חומם קלהן קוס פמי, דגנַת ט יאן אוביון את הגמל, דהינו שמאכilo
בקב' פכ עיין, אבל כל מזונותינו
בידך כל בר עד שמרוחבן בני מעיו באבום,
עליך, מפרק הדקה'ה על מזונותינו
ולא דורסין, דהינו שדורס לו מאכל בגרונו
שול ומשחה אכלתו במעיו ג
למקומות שאינו יכול להחויר, אבל מלעיזין, אין ימים בראיא בא"ס נשכח קוה
לן מזון, וכך גלוס לאכין
מלכון הטור למכוב ווליפלו ליקן
המראה, למקום שאנה יכולה להחויר, הלאה, למקום שהוא יכול להחויר.
סגן: ז"דין מלינגולס וולויס קדין עיגלים (הרייל).
ולס דע לחי נאכין, ועיין דעתם

ר (ט) מותר ליתן מאכל יאן בפיהם של תרגנולים.
יא ז"א אין נוגין מים (יא) ז"ל לא מזונות לפני יוני שוכן ווניש עלייה, יאן חולא לפני חורש.

עלות שבת

מיهو מרבי הרמב"ס [שבת פ"א ה"ח] ממשמע באפלו קשי נמי
במקום שיכלון להחויר, אבל במקומות שאין יכולין להחויר אסור
אשר מטמע שנוראה בטוחן. וזה לשון הרשב"א בתשובה ז"ד סי'
כמו בעגלים וכמו שתבת הוב בגאג'ה:
ען בגאג'ה [זה עיין] משמע אכן מוסקון שחית וחורובן מושם
(סעיף יט) ט ז"א נוגין מים. והטעם שאין נוגין לפניהם
דמורת באוכלה הו, והרמב"ס גנין טעם מפני דנאה בטוחן.
וכח הב' ולי נואה דמשום טעם ורטוח באוכלה לא טגי

אלא בשחתה וחוכני שון ריכם, אבל קלישים דלית בהו מזון
טורה באוכלה משמעו דשרוי, ולפ"ק כתוב הרמב"ס פרק כ"א [הה']. וכן

משמע מדברי הרמב"ס מזון טוחן
דהתם משמע דמונות לא שיכת להן-בדברא שפוריין לא רב
ההאי טעה שיך אף בקשין. אף על גב ברגמרא אטיכנא לרב
הנה בא קשי מרדרשה מהניתן לדית בהו מזון
לפניהם, וכן מוכתית לשון התנא מהניתן דקתי נוגין מים
אלמא לא טרחין באוכלה, ולא משני דעתם ממש טוחן, היינו
משום דמשמע ליה דבאהי פרקה לאו בדני טוחן עטיק תנא
אל בדני מטרח באוכלה או שייא אוכלה, וכדנקני ריישא [שם]
תהי ישער וועליה על כרך מיידי מזונות דשכחיה להו, כגון בזון
הנה לה מהחני כל הטעם ממש טרח באוכלה אלא ממש
טווח והוא שיך לחרויו ברוכים וגס בקשין, וצ"ע. ונראה לפי
דעת הרמב"ס הא דשרי המכחד לעיל להחות דלועין, היינו
מידי ממש דמותר ליתן לפניהם, דמאיו תעטacha אסורה כיון
דוקא החיקות דזולות דלית בהו מזון טוחן, אבל חתיכות
קטנות אסורה, וכן כתוב הוב' ח' ס"ה]. ועיין מגיד משנה שם.
ואפשר לומר פי' זה לדלק נתן טעם בגדרא ממש טרח
באוכלה, ואפלו לחותך לחיקות גזרות קצת אסורה:

(סעיף ט) יאן אוביון וכו'. וזה לשון הרמב"ס פרק כ"א
[הה']: אין מאכילין בהמה חייה וערף בשבת כדרך
שהוא מאכילן בחול שמא בא לידי בחישת קטניות או לידי
ליישת כמה וכיניא בו, כי"ד, לא יאכיל החומר מאכל שלשה או
ארבעה ימים וכו', ולא ירכיב עגל וכיוצא בו ויפתח פיו ויתן
לחוכה כרישין ומים בכת אחיה, וכן לא יתן לפיה יונים
ותרגנולים למקום שאין יכולין להחויר, אבל מאכיל הוא את
הבהמה מעודם ומשקה אותה מזון מזונותין עלי הינו בזון
בפני העוף ביריו במקומות שיכל להחויר ואין להם
מאכיל העוף עצמן במקומות שיכל להחויר ואין ארך לומר שיתן
לפניהם ודם. ואכילין עכ"ל. והמחבר קיצר יותר מראי:

[סעיף יג] דאיתא כן בחדיא ברבוי הרמב"ס ז"ל:
(סעיף יג) ט מותר ליתן מאכל בפיהם של תרגנולים. פירוש

ה' ג' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

ה' ג' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

ה' ג' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

שאסור להאכיל בשבת (והי) לבעל חיים שאין מזונתן על טירחא שלא לצורך), ובאמ' במחזחא"ק (ס"י תקפ"ג סק"ה, המג"א שם לסי' תצ"ז ס"ב מהר"יל שהמנוג לשולח לנחו להdagim הוא מנהג גורע שהרי"ז עלייך עי"ש, מיהו לא במהר"יל, וגם מה שצינו כן לסי' נמצא שם טעם זה אלא טעם כנ"ל, אלא שבאמת צ"ע על דבגים כלאי"ה אסור משום זו עלייך ולא תוקשה כן על דין י' בס"י תצ"ז, למה לא אסרים "לדגים ועופות" משום שאין מושם בשם באמת מيري במזונתן ע' בדגים שבתווך כלים, וכמש" זוקנים שם, וב"ה שם בהגנות דוג' דמيري שם דבגים ועופות משום אבל הכא דמירין דבגים שבן אין מזונתן עליון).

וזאoli יש לומר שאיסור נת לבעל חיים שאין מזונת כשהוא עושה זאת לצרכיו, וכשעושה כן לצורך הבעלי חינן מה שהיו מוליכים פת להdagim לא היה לחועל הבעלי ולא תועלת העצמי, על כן הוצרכו אחרים, ומלשון המהר"יל שם זורקים פת להdagim כדי לע' (לשםונה בני ביתו בראותם) הנה דא"כ לא היו נמי הוצאה שי דויצא מדברי הלובש שבמג"א דלאגי הוצאה לא חשיב צורן

טימן רט"ז

7. שאלה - מהו בעה אמרת תשליק → בר"ה להאכיל פת להdagim, ומהו כשהנהר הוא בתוך העירוב.

תשובה - אם יש עירוב בעיר והמים בהווך העירוב, והוא עומד רוחק קצת מן הנהר מותר. המהר"יל (ס"י ט) כי להויחר דבשהולכי אל הנהרות בי"ט אל يولיכו עמם שום מזון, וכי שני טעםים א' משומם איסור הוצאה שמוציא חוץ לעירוב שלא לצורך (פי' שלאלכת יו"ט לא הותר רק לצורך ישראל (וכדרישין במס' ביצה דף כא: "לכם" ולא לכלבים) ב' דכיוון שהdagים מוקצין בי"ט (שמוחוסרים צידה) אסור להאכילן (אפילו כבר יש שם פת או שנברתי הביא שם) עי"ש, וכן כחוב ב' טעםיים אלו בהלכות ומונagi מהר"ש (ס"י ק') וכטעם השני כי בס' מגלי צדק (ע' קי"ט) שאיסור להשליק שום מאכל לדגים לפי שהdagים הם מוקצים ואיסור להאכילים, וטעם היב' הנ"ל הוא על פי המבוואר בשוו"ע (ס"י תצ"ז ס"ב) שאיסור להאכיל ולהש��ות בי"ט דגים ועופות המוקצין גזירה שמא יבא לידי מהם, וממילא לפי המבוואר במג"א בס"י תצ"ז שם (טסק"ב) דאיסור הנ"ל הוא דוקא לפניהם ממש, אבל בrhoוחק קצת מותר (דאיכא הכירא שלא יברא לידי מהם) ותנהר הוא בתוך העירוב באמת יהא מותר, דלא שיק' א' מטעמים הנ"ל.

מייחר לכאורה יש לאיסור מטעם אחר דהרי אין מזונות dagim מוטל עליו ובבואר בשוו"ע (חל' שבת סי' שכ"ד)

כבדה בת מלך פנימה, ובכיזורו שליעיל ס"י ר"ג כתבנו לצד ש"ל שמנוג אמרת תשליק לא נתכן לנשים כלל).

וחגוג"א מביא מהאריז"ל שטוב שהנהר היה מחוץ לעיר, אבל כמו דומה

שכהיום אין המנוג לדקדק על כן.

והגנטע על הגשר (ברידז"ש) ועובד ממעל ים ונهر נראה דמנהני (ושמעתי שכן נתג פעם מREN מסאטמאר זי"ע).

ויל"ע מהו למי שדר בא' קומות הגבותות מהבנייה הגבוהים (שבפראדוושעק'ס) ורואה שם (מתוך ביתו) את הים או הנהר, ומסתבר דג"כ סגי בכך (למנגן שאין יוצאים מחוץ לעיר), ולא מצינו דברענן שיעמוד על שפת הנהר, וכן מובא מהח"ס ז"ל.

*

שאלה - מי שיש לו בביתו כל' גדול (בליעז טאנ"ק) המכיל בתוכה דגים (אקוואריום) האם יכול לומר תשליק בביתו.

תשובה - בשעה"ד. חלי בהתעמים, דלטעם על פי הפסוק תשליק במקומות ים כל חטאינו, בעין ד"ק מה שנקרה "ים", וכן לטעם של עקידת יצחק בעין נהר השוטף (כמו שאמר עלי אברהם ע"ה הפסוק הוושענו ה' כי באו מים עד נפש), אבל להטעם לטימן טוב שנפהה ונרכבה בדגים מהני, וכן לטעם משום שמיים מורדים על חסרים סגי גם בזה.

* * *

הנ"ל אגוז טעמן רג'ה
גרלאן ר. טעמן זי' ג' אודצראן זי' ג'.

גמר, לא שחוק וכדומה יעו"ש] והגרצא"ז שליט"א כ' טעם להשלכת פת לחם לפני הדגים כדי מה שכחוב הטו"ז בס"י תר"ה בטעם מה שמשליכין בני מעיהם של הכהורות על הגנות להעופות כדי לעורר בזה מدت הרוחמים כי ראוי לרחם על הבריות [ואם נאמר כנ"ל יהא מישוב מנהג נתינת פת לעופות השמיים "בשבת שירה" אף שהעופות אין מזונתן עליון, וע' בדברינו בשוו"ת נשמת שבת ח"ד סי' ח', עו"יל על פי דבריו התו"ר"ש המובה בדברינו שם שאיסור דוקא *לפניהם* הבעלי חיים, אבל לפניו בואן שמה מותו, ויל דהכא נמי כן כשותך לנחר והדגים באים רק אח"ב.

וממילא שבאמת יהא מותר באופנים הנ"ל (כשיש עירוב, והנתר הוא בחוק העירוב, והדגים וחוקים ממן). *ל'*

אם הולcin לאמירת תשליק בר"ה
שהל "בשבת"

והנרת בפמ"ג מביא מנהג שאם חיל יום א' דר"ה בשבת שאין הולcin ביום א' משום חשש הוצאה, רק הולcin ביום שני, ובאמת שמצד איסור הוצאה פת להדגים אין נפק"מ בין שבת ליום (רגם בפי"ט אסור במקומות שאין עירוב, ואילו במקומות שיש עירוב גם בשבת ליכא איסור הוצאה שלא לצורך), אלא הטעם משום חשש הוצאה מהחזרו לצורך אמרית התשליך והמש"כ במשב"ז (תקפ"ג סק"ג) וע' בדברינו לעיל בס"י ר"א, מיהו בעיקר הדבר בשוו"ת שכות יעקב (ח"ג סי' מ"ב) מביא שמדובר בהרי"ל שם יוצא דגש

שאסור להאכיל בשבת (וה"ה ביו"ט לבני חיים שאין מזונתן עליון (משום טירחא שלא לצורך), ובאמת ראוי במחצחים"ק (ס"י תקפ"ג סק"ה, על שצין המג"א שם לסי' תצ"ז ס"ב) שבאי מהרי"ל שהמנג לשולח לנחר פת לחם להרגים הוא מנהג גרווע שחרי "אין מזונתן עליון" עי"ש, מיהו לא נמצא כן ב מהרי"ל, וגם מה שצין כן לסי' תצ"ז לא נמצא שם טעם זה אלא טעם אחרינו כנ"ל, אלא שבאמת צ"ע על מהרי"ל לדגים בלבד לא אסור מושם דאין מזונתן עליון, עליון ולא תוקשה כן על דין שו"ע הנ"ל בס"י תצ"ז, למה לא אסרים להאכיל "לדים ועופות" מושם שאין מזונתן עליון, דשם באמת מיררי במזונתן עליון דהינו בדגים שבתווך כלים, וכמש"כ בעטרת זקנים שם, וכ"ה שם בהגחות דגלו מרביבה דמיiri שם מדגים ועופות שמזונתן עליון, אבל הכא דמיירין מוגדים سبحانנות האן אין מזונתן עליון.

ואולי יש לומר שאיסור נתינת מאכל לבבעל חיים שאין מזונתן עליון אינו כשהוא עושה זאת לצורך, ואינו אלא כשעשה כן לצורך הבעלי חיים, ומסתמא מה שהוא מולייכים פת להדגים הר"ה זה לא היה לחוזלת הבעלי חיים אלא לתועלת העצמי, על כן הוצרכו לטעמים אחרים, ומלשון מהרי"ל שם יוצאת שהיה זורקים פת להדגים כדי לשומות בהן (לשםוחה בגין ביתו בראותם) וכך תוקשה דעתך לא הי נמי הוצאה שלא לצורך, דיו"כ מדרבי הלבוש שבמג"א סי' תק"יח ולגביה הוצאה לא חשיב צורך רק צורך לשבת סי' שכ"ד)

רטין

עת אמרת תשליך;
ואככל פת להדגים,
וזא בתוך העירוב.
ו יש עירוב בעיר
ז בתוך העירוב,
ק קצת מן הנהר
(ס"י ט') כי להזחיר
רות ביו"ט אל يولיכו
שני טעמים א' משום
יא חזק לעירוב שלא
ז יוט לא הותר רק
רשנן במס' ביצה דף
לכלבים) ב' דכין
(شمחרוסרים צידה)
לו כבר יש שם פת או
עי"ש; וכן כחוב ב'
ומנהגי מהר"ש (ס"י
בס' מגלי זדק (ע'
יך שום מاقل לדגים
צחים ואטור להאכלם,
וזא על פי המברואר
ז"ב) שאסור להאכיל
ימים ועופות המוקצין
זה מהם, וממילא לפי
חצ"ז שם (סוסק"ב)
דוקא לפניהם ממש,
אותר (ראיכא הכירא
מוסר, דלא שייך א'
ס הנ"ל).

לאסור מטעם אחר
נות הדגים מוטל עליון
ל שבת סי' שכ"ד)